

РОДОВО ИМЕННИЕ

Година III, Брой 8 (69)
19.II.-25.II.2007

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), включваща домашните и горските животни по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълнен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост от менящите се социални и политически системи за поколения напред.

Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложбите и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година Родовото имение увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

цена 0.50 лв.

Свобода и справедливост за българските милосърдни сестри, практикували в Либия най-благородната професия в света - медицинската. Да се прекратят жестокостите над тези, които не са отнемали, а са дарявали живот и здраве на хората, а сега са невинни жертви на политически заговор.

ОТКЪДЕ ИЗВИРА БЪЛГАРСКАТА СИЛА

Никола ГИГОВ

Едно карловско дете е родено в було. Народът вярва, че такова дете е родено за нещо значимо. То е русо и със сини очи. 14-годишно остава сираче и пред очите му е цялото робско тегло. Поробителите бият майка му пред очите му, бият и него - бият най-скъпите същества, а той е мъничък и не може да се защити.

Левски плаче в скута на майка си от българското тегло. Да имаш меден глас за песен, а в гърлото да никнат сълзи. Да имаш гордия Балкан пред очите си, а да си един от безправната рая. Да имаш пред очите си Розовата долина, а да си като премазан цвят.

Камбаната го зове. Вътре в храма са очите на Исус, милосърдието на Света Богородица, иконите, светиите, мъчениците за вяра. Ще чуе ли небето молитвите и песните на дякон Игнатий? Кому се обрича той? Защо точно на Великден отрязва русия си кичур, защо го подава като обреченост на майка си: "Мамо, вземи косата ми, та я скрий в сандъка, защото аз се отделям от тебе, и кога чуеш, че съм загинал, да я извадиш, да се опееш и погребеш вместо мене, защото може би ще остана неопят и непогребан".

Розовата долина ухае на пролет. Вятерът е полудял и люлее млади пъпки. Левски няма да има

до своето рамо момиче с було, няма да мине пред олтара, няма да има люлка, в която да люлее свое чедо... Раковски го зове, Балкана го вика, страшни и тъмни пътеки го зоват, скитник ще стане, немил-недраг ще бъде, разбойник ще го наричат, апостол ще го зоват... Тръгва той - на далечен път тръгва. Църквата "Света Богородица" в Карлово плаче за своя дякон, училищният звънец на Войнягово плаче за своя учител, розите плачат за него, но Балкана пее с гласа на Левски - гласа на Знаменосеца. И върви към свободата.

Човек и лъв - изваяни в мрачната, до трептящия хоризонт на Карлово. Но неговите друмища вървят към Ниш, Белград и Варош капия, към Дунава, хъшовете и знамето на Хитов, към Балкана, Ловеч и Къкрина.

На стр. 7

НЕЗАБРАВИМАТА ВОДЕНИЦА

Оная стара воденица върху румънските полета.
Гневи се Ботев,
пее Левски -
дъските са басма и лепнат.

И вятерът - разбойник черен -
разбива портата, нахлува
и с ледени ками се цели,
зад гърбовете им потулен.

Какво брашно ли се е мляло?
Ах, няма зальк да замесиш!

Гневи се Ботев,
пее Левски -
прегръдка на куршум и песен.
Зъл сняг обувките засипва
и леденяет силни пръсти.

Нощта е страшна и велика -
и думите от студ се късат.

Но двама братя, два сокола -
очакват скоро да се съмне.

Гневи се Ботев,
пее Левски -
и пак са братя - родни, кръвни.
И утре всеки ще поеме избраната в зори голгота:
бесилка се плете за Левски,
куршум за челото на Ботев.

Но те нехаят - снън сънуват:
летят през Дунав, към Балкана.

Гневи се Ботев,
пее Левски
и слънцето е като рана.
И воденицата остава като прегръдка пред раздяла:
Излиза Ботев,
тръгва Левски
и Свободата ни
изгрява.

Никола ГИГОВ

Регионална среща в гр. Димитровград

На 26 февруари (понеделник),
от 18.00 часа, в голямата зала
на Градска библиотека "Пеньо Пенев",
намираща се на ул. "Свети Климент
Охридски" № 7, ще се проведе среща
разговор с читателите на Издателска
къща "Новата цивилизация". На
нея ще бъдат представени книгите
"Космос от мъка и песен" и "Орфей и
цветята" на поета на Родопска планина
Никола Гигов и книгите на известния
руски философ и писател Ефим Куш-
нер - "Безкръвната революция"
и "Връщане в рая".

Поканват се всички желаещи
от района да присъстват.
Вход свободен.

АЗ СИ ИМАМ НАЙ-ГОЛЯМАТА НАГРАДА - НАГРАДАТА, ЧЕ СА МЕ ПРИЗНАЛИ ХОРАТА 109 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ДИКО ИЛИЕВ

/15 февруари 1898, Карлуково - 3 декември 1984, Монтана /Михайловград/

Ст. н. с. г-р Светла КРЪСТЕВА

Паметта за Дико Илиев живее чрез музиката му, която хората пазят с обич в сърцата си. През годините в различни градове на страната се провеждат концерти, конкурси, тържества на негово име. Особено ревниво спазват традицията в това отношение почитателите му от Враца, Монтана, Оряхово. През 1994 г. в гр. Оряхово с много обич и грижовност е създадена къщата музей "Дико Илиев". В този град "чародейт на българската духовна музика, на хората и маршовете"1 живее и твори 42 години. И до днес там се продължава традицията всички празници на площад "Дико Илиев" да започват и завършват с Дунавско хоро.

На стр. 9

В каталога на
РП нашият
номер е

618

СЪТВОРЕНИЕ - ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА ОТ АНАСТАСИЯ

СЪБУЖДАНЕ
НА МОГЪЩИЯ ДУХ
НА БЪЛГАРИТЕ

"Добре би било, ако в уговорен час, например в шест сутринта, се събудат много хора и мислят поне петнадесет минути за нещо добро. Не е важно конкретно за какво, важното е да са светли мисли. Може да се мисли за децата, за тези, които обичаш, и още да се помисли за това, как да се направи, че на всички да им е добре. И колкото повече хора постъпват така, толкова по-бързо отговорът ще се появи. Времето пояси на Земята са различни, тя се върти, но образите, създадени от светлите мисли на тези хора, ще се слоят в единен ярък и наситен образ на осъзнатост. **Едновременното мислене за нещо светло усилва способността на всекиго и то многократно.**"

Владимир Мегре, "Анастасия" II книга

ЯБЪЛКАТА, С КОЯТО
ДА СЕ ЗАСИТИШ НЕ МОЖЕШ

- Анастасия, но ако всичко отначало тъй хубаво било е, какво е станало след това? Защо сега има войни и хората гладуват? Има кражби, бандити, самоубийства, затвори. Със семейства нещастни пълно е, с деца сираци. Къде изчезнали са Евите любящи? Къде е Бог, който е обещал, че всички ние вечно ще живеем в любовта? Но впрочем, спомних си какво е писано в Библията за това. Защото ябълка от забраненото дърво откъснал е човекът, опитал я и Бог изгонил го от рая. Дори поставил

на вратите стража, която съгрешилите обратно да не пуска.

- Владимир, не е прогонвал Бог човека от рая.

- Не, прогонил го е. За това съм чел. И при това дори проклет го. На Ева казал, че тя е грешница и затова ще ражда в мъки, а пък Адам с пот на челото хляба ще добива. Така и всичко с нас действително се случва.

- Владимир, сам размисли, а може би, такава логика или отсъствието й, на някого изгодни са и имат своя цел.

- За логика каква тук става дума и за каква цел?

- Повярвай, моля те. Сам всеки трябва да се научи да разбира с душата си и действителността да определи. Сам, само след като размислиш, да разбереш ще можеш, че от рая не е изгонил Бог човека. Той и до днес любящ Отец остава. Той е Бог-Любов, за туй също си чел.

- Да, чел съм.

- Къде е логиката тогава? Нали любящият родител детето си не ще изгони от дома. Родителят любящ, дори лишения търпейки, за всяко прегрешение прощава на своите деца. И не гледа безучастно Бог на всичките страдания човешки, на своите деца.

- Гледа или не гледа - не знам. Но на всички е ясно, че не им се противопоставя.

- Но какво говориш, Владимир? Разбира се, че той ще изтърпи и тази болка от сина - човека. Но докога все още може Оцеца да не се възприема? Да не се чувства любовта му, да не се вижда?

- Ти защо веднага преживяваш? Конкретно го кажи. Къде, в какво са проявленията днешни на любовта Божествена към нас?

- Когато в град отидеш, около себе си внимателно ти погледни. Килимът жив от трева чудесна с асфалт безжизнен е покрит, наоколо - грамади от вредния бетон, наречени

домове, а между тях сноват машини, кадят със смъртоносен газ. Но сред грамади каменни, открили малко островче, тревички и цветя израстват - божии творения. И с шумолене на листа, и с птичи песни Той призовава дъщерите свои и синовете да преосмислят ставащото и да се завърнат в рая.

Но все повече слабее на любовта сиянието от земята, би трябвало отдавна и от слънцето да намалее отражението. Но Той непрестанно със своята енергия усилва живителните слънчеви лъчи. Той, както и преди, обича своите синове и дъщери. Той вярва, чака и мечтае, че веднъж на сутринта, след изгрева пореден човек внезапно ще се осъзнае и осъзнатостта му ще върне на Земята цъфтеното първоначално.

- Как се е случило тъй на Земята, въпреки мечтанията Божии и продължава непонятни хиляда, а може би и милион години? Как е възможно толкова време да се вярва, да се чака?

- За Бога времето не съществува. Като любящ родител вярата у него не изчезва. Благодарение на тази вяра живеем всички днес. Сами живота си творим и ползваме си свободата, от Бога предоставена. И изборът на пътя, водещ към никъде, не изведнъж е станал.

- Не изведнъж, как тъй, кога? Какво ще значи "ябълката на Адама"?

- В онези времена, както сега, запълнена била Вселената с енергии множество. Със същности невидими и живи, много от тях подобни на второто човешко "аз". Почти както и хората, те да обхващат са способни на битието всички планове, но в материално да се въплътят не им е дадено. Над туй това е преимушеството на човека. В комплексите енергии на същностите във Вселената една енергия е винаги преобладаваща. И нямат те способност да променят съотношението.

„СЪТВОРЕНИЕ“, Владимир МЕГРЕ
Превод М. Дончева

Да обхванеш необятното: Записки на педагога

Акад. Михаил П. ШЧЕТИНИН

За да се промени това, трябва да се докаже, а за да се докаже, е нужен експеримент, за да се проведе експеримент, трябва да се промени... Образува се затворен кръг. Важно беше да се докаже необходимостта и възможността от съкращаване на учебното време, цитирайки опита на другите, на педагогическата наука, на вече проведените изследвания и експериментите в различните области на науката и практиката.

По това време четях всичко наред, често напосоки, подбирайки книги в библиотеката по интересното заглавие, стига само да са за здравето, за психиката на човека, за неговите творчески способности и разбира се, за възпитанието и образованието. Тласък към стесняване на търсенето беше изказването на К. Д. Ушинский: "Дайте на детето да се подвижи малко и то ще ви дари отново с десет минути внимание, ако вие успеете да се възползвате от него, ще ви дадат повече резултат, отколкото цяла седмица полусънни занимания". При Н. К. Крупская намирам твърдението, че децата се отличават с интензивно възприятие и поради това бързо се изморяват. "Интензивността - пише Надежда Константиновна - е залог за правилното развитие". Налагаше се изводът: да не се допуска умствена дрямка, да се учи само в периода на съсредоточено внимание, на интензивно възприемане. Не напразно К. Д. Ушинский смята за ед-

но от най-важните условия за доброто преподаване "колкото се може по-малък ежедневен урок".

Доиде ми идеята да изпитам на себе си, какво им е на учащите се в съвременното училище. Аз реших да ходя в часовете, да правя всичко, което правят учениците цяла седмица. Първите два часа в IX клас бях старателен и достатъчно внимателен ученик, макар, признавам си, към края на първия час ми се прииска промяна. В третия час влязох без ентузиазъм, но реших да не се предавам, с усилие на волята се заставих да бъда ден и активен. Издържах и четвъртия час, но през петия почувствах първите признаци на главоболие... Последния час изкарах, единствено защото се бях зарекъл да издържа всичко, с тежко главоболие рисувах къщички, кръгчета, дяволчета и други подобни. Втората половина от този ден прекарах у дома, опитвайки се да се избавя от главоболието чрез сън. На следващия ден през последните часове отново се борех с дрямката. Третият ден донесе неочаквана изненада: Аз изведнъж почувствах, че в

мен расте желанието да погодя нещо направо в часа. Едва се удържах да не прасна по тила седящата пред мен ученичка. На четвъртия ден аз като ученик избягах от втория час, зарадван на попадналия ми "неотложен" директорски ангажимент! В същия ден към мен приближиха две деца и казаха: "Михаил Петрович, не идвайте повече при нас в часовете, извинявайте, но... ние вече не можем, вие започнахте да ни нервирате..."

- Защо? - удивих се аз. - При вас е така интересно...

- Да, разбирате ли, като че ли не сме на себе си... да седиш като мумия, да се разсееш дори не може...

Говорейки за хигиенната целесъобразност от по-краткия час, искам да напомня думите на Л. Н. Толстой: "За това душевните сили на ученика да бъдат в най-изгодни условия, е нужно да не се уморява ума, по-добре да се сгреси и да се освободи ученикът, докато все още не е уморен, отколкото да се събърка в обратен смисъл - да се задържи, когато вече е уморен..." Иначе, както твърди Н. К. Крупская, "ако затрупаме децата с непосилна труд, то ние ще възпитаваме безделници, които ще се отнасят несериозно към труда".

Но какво означава "колкото се може по-малък час"? Каква е продължителността на съсредоточеното внимание на учащия се? Какво казва за това науката?! Изследвания върху умствената умора на учениците са били правени още през миналия век от учени в различни страни по света (А. Ба-

йем, Х. Инавс, Н. И. Банст, М. Флери, О.Дорпблит, Д. Бекл, П. Ф. Лесгафт, А. П. Доброславин, Ф. Ф. Ерисман и др.). Те са показали пагубното влияние на учебното претоварване върху здравето на децата и са установили, че умората се появява след 30-40 минути умствена работа. За хигиенната нецелесъобразност на 45-минутните часове за учащите се от началните и средни класове, свидетелстват наблюденията на съветските учени А. П. Краковский, Н. П. Родина, В. Н. Самъйшкин, В. М. Зубкова и др. Н. В. Черепинский пише, че за началните ученици е извънредно трудно да запазят висока работоспособност през целия 45-минутен час. А седемгодишните първокласници, по твърденията на В. М. Зубкова, просто не издържат толкова продължително натоварване: "След 30-та минута на часа, те стават невнимателни, започват да шумят, да се занимават със странични неща, не слушат и не възприемат обясненията на учителя..." Ученият-хигиенист Р. Г. Сапожникова, обобщавайки многогодишните изследвания на колегите си, подчертава: "...последните 10-15 минути от часа са най-уморителни и следователно най-малко ефективни в педагогическо отношение", а физиологът А. Н. Кубанов добавя: "Намаляването продължителността на часа създава най-добри условия за упражняване на клетките на мозъчната кора, за повишаването на способността им за усвояване с по-висок ритъм..."

Но той вече от доста време беше започнал да клати глава със замислен вид, оцени дебелината на стената също на един метър и констатира, че ако се измъкне един камък, останалите ще рухнат. Освен това изказа опасението, че от прозорците ще става течение. И впрочем всичко това ще струва куп пари, а държавата чисто и просто няма пари. Трябва да се пести.

С огласяването на това становище за него въпросът беше приключен. Не и за мен. Отидох и си изплаках болката на управителя. Той, който носеше в себе си природолюбива жилка, ми каза за утеха нещо, което по-добре да беше премълчал:

- Не се разстройвай толкова. Веднъж вече беше правен такъв опит. Преди десет години имаше един, казваше се Мозер, силен като мечка, в раменете като гардероб, на това отгоре умна глава, той имаше същата идея и също не можа да я прокара.

Сега вече нямаше връщане назад. Това бе последният сигнал за действие. Такива работи на мен не трябва да ми се разправят. Какво по дяволите ме интересуват хора, които не могат да прокарат идеите си? Значи въпреки раменете като гардероб и мечешката сила някъде е бил слаб - сега обаче е настъпил моментът и сега работата ще се свърши. Край с дискусиите!

Вечерта преди ядене изфучах набързо с колелото до селото и си набавих от книжарницата червена креда. Когато всичко живо беше по леглата и в двора цареше тишина - совите вече бяха излезли - начертах върху еднометровата стена четири големи прозореца, и напук всеки един с по десет сантиметра по-висок и по-дълъг, отколкото го мислех преди това. Някак трябваше да изпусна парата.

На сутринта отидох при директора и го помолих да повика архитекта да направи разчет за разходите. Разбирам, че държавата няма пари, но в стената трябва да се избият прозорци. Имам спестени 3000 франка и искам да ги вложа в това, а ако не стигнат, остатъкът може да ми се удържа всеки месец от заплатата, докато всичко се изплати.

Адресатът на тази реч беше леко изненадан от нея. Но все пак работата се задвижи. Архитектът се появи и установи, че при тази дебелина на стената начинанието не е безопасно. Заради стария градеж винаги има риск от срутване. И дали няма да става голямо течение с толкова отвори наведнъж. Има вече случаи на натрупан горчив опит. Не че го засяга, но той да си каже. Да не стане така, после да се коментира, че последствията са били предвидими. От техническа гледна точка задачата е осъществима. Стената трябва да бъде добре укрепена по цялата дължина. Разходите ще бъдат огромни. Грубо пресметнато, трябва да се мисли горе-долу в посока пет хиляди. Но нали държавата има пари. Може да си го позволи.

Аз изтичах след него, за да му обясня, че в този случай работата ще се върши на частни разходи - дали не може да излезе малко поевтино. Той недоумяваше как някой може да бъде толкова наивен, та заради два-три прозореца да подари на държавата толкова пари. Разбира се, не го каза направо, но си го мислеше и това си личеше съвсем ясно.

БЕЗ ЗЕМЯ

Наръчникът за изправяне на крака
на Франц-Карл Рьогелбергер

Половин гора кръгли греди бяха сложени за подпори. Стената не се срина. И доячът не избяга. Оказа се, че в обора е станало похладно, дори когато слънцето грее, заради постоянния приток на свеж въздух. Нямахме възпалени вимета, нямаше свирещи дробове, защото съпротивителните сили на кравите се повишиха. Общата сума възлезе на 3800 франка. Днес, 40 години по-късно, подобно нещо би струвало десет пъти повече. Сметката така и не получих. За чест на Швейцарската конфедерация трябва да добавя - с гордост и радост - че държавата пое и плати всички разходи.

Как тъжните телета станаха радостни

Най-много ми тежаша на съвестта телетата. Едва откъснати от майчината утроба, те се оказваха завързани с къси въжета за халки, висящи от влажната стена. Нима Господ Бог им е дарил четири крака, за да прекарат живота си приковани в едно тясно кътче?

В днешно време нашата безсърдечност и жестокост е стигнала дотам, че въобще не си задаваме подобни въпроси. Човек просто прави така, защото досега така се е правил. Но не се ли създава по този начин зародишът на по-късни заболявания? Не е ли за бъдещото здраво стадо от фундаментално значение да се обръща внимание именно на най-малките?

Би трябвало да се изгради бокс, в който да се движат свободно, да си играят и да лудуват. Но можеше ли изобщо да се очаква нещо такова от хората? Хайде пак нещо ново. Пак да преосмисляме нещата. Пак нещо съвсем различно, при положение че и досега работата си е вървяла. Може би не прекрасно, но затова пък мирно и тихо, стига всичко да си е по старому. Не се ли поражда така омраза срещу онзи, който изважда другите от тяхната инертност и ги кара да се размърдат и да нарушат дългото си спокойствие? Но какво ще стане, ако малцината осъзнали бедите на нашето време отслабят усърдието си, страховито мълчат и търпят неправдата?

Ами ако съпротивата на останалите е твърде силна? Да се откажа? Да се примиря? Да чакам по-добри времена? Никога! Онзи, който прозира истината, трябва и да действа, иначе си навлича тежка вина.

И така, вътрешно си събрал сили да превъплътиш идеите си в дела. Но едва започнал, и вече се задава първата пречка. Посрещни я решително и смело й кажи: "Привет и добре дошла. Какво щастие, че се появи. Ако не беше ми се изпречила, трябваше да те търся. Твоята съпротива ще бъде моята школа. Ти ще покажеш доколко съм способен да поема тежестта на борбата за онова, което е правилно."

Честно да си призная обаче, представях си промяната по-лесна. И бавно и с усилие трябваше да изуча метода на превръщане на пречките в радости, вместо да се оставя да ме прекършат.

Строго погледнато, съпротивата и насрещните аргументи нямаха фактическа и професионална стойност. Досегашните промени бяха логични, подсказани от природата и съответстващи на потребностите на животните. За какво бяха тогава цялото това напрежение, тези разпавии и приказки, след като резултатите ясно показваха кой е бил прав?

Изглежда на всички, които дръзват да направят нещо ново, им се случва едно и също. Ако новото успее, веднага се появяват завистници. Ако не успее, все ще се намери някой да каже: знаех си аз, че нищо няма да излезе.

Всеки пионер трябва ясно да си даде сметка - животът ще става от ден на ден по-труден, но и по-удовлетворителен и смислен. Така че напред и никакво успокояване!

Понякога е по-лесно да се изправиш срещу пречките с целия си устрем, отколкото през половин година да питаш господата дали случайно ще им бъде приятно да премислят отново старото и прогнилото, и после евентуално, ако имат желание и ако случайно им останат време и сили, да променят някоя дреболия. Както казва Гьоте:

*Нерешителна мисъл,
колебание плахо,
женска боязън,
страх и оплакване,
не прогонват бедата,
не гаряват свобода.*

*На всяко насилие
напук да издържаш,
Да не се огъваш,
и силен да бъдеш -
така боговете
ще дойгат на помощ.¹*

Това трябва да се научи наизуст и всяка сутрин след ставане да се произнеса на висок глас.

Случи се, каквото се очакваше. Веднага започнаха съмненията: дали телетата няма да станат неспокойни и поради това да спрат да наддават както трябва?

Но тук аз имах сигурни доказателства. Наскоро в едно опитно стопанство беше проведен експеримент с прасета, за да се види как растат най-добре. Три групи с еднакво тегло и възраст били отглеждани по различен начин. Едната група била оставена в тясното пространство на тъмния обор. Втората група излизала по един час на ден навън. На третата сменили входната врата с един провесен чувал, така че животните можели да влизат и излизат, когато си поискат. Най-лош бил резултатът на тъмното.

¹ Стиховете са от Второ действие на музикалната грама "Лила", създадена през 1777 г. (бел. пр.).

Федерация за духовно единение "Роза" и Инициативен комитет за честване 65-годишнината от рождението на Людмила Живкова обявяват конкурс "Истината" за рисунки, инсталации, пластики, снимки, текстове, музика, сценарии, свързани с живота, идеите и дейността на Людмила Живкова. Краен срок: 30 април 2007 г.

За контакти:
e-mail: za_lyudmila_givkova@abv.bg
GSM: 0886 72 06 52; 0878 70 10 79
Албена Янкулова

Информация за ФДЕ "Роза"
web UnityRose.LiveJournal.com;
e-mail: fde_roza@abv.bg
GSM: 0887 516 392 - Върбанка Николова
ФДЕ "Роза" подготвя сборник с доклади от Националната конференция "Людмила Живкова - фар на световната култура", проведена на 18.11.2006 г. в гр. София.

"С какво помня Людмила Живкова",
"Людмила Живкова в моите представи",
"Людмила Живкова днес",
"Рожбите на Людмила Живкова",
"Людмила Живкова в световната култура"
Каним всички, които биха споделили мисли, впечатления и спомени.
e-mail: za_lyudmila_givkova@abv.bg
пощенски адрес: 1336 гр. София,
ж.к. "Люлин-6", бл. 621, вх. В, ет. 4, ап. 77
Албена Аврамова Янкулова - Станчева

Екатерина ПЕЙЧЕВА

На 30 януари 2007 г. в Пленарната зала на община Варна Атанас Панчев, директор на Издателска Къща "Новата цивилизация", по покана на Духовен център "Слънце" представи писателите Никола Гигов, Николай Кафтанджиев и руския писател и поет Ефим Кушнер. Срещата разговор с писателите беше по повод 70-годишния юбилей на Никола Гигов и новата му книга "Орфей и цветята", издадена от ИК "Новата цивилизация".

Почетен гост на вечерта беше генералният консул на Руската Федерация във Варна Анатолий Викторович Щелкунов.

Срещата беше открита с изпълненията на солистите на Фолклорен ансамбъл "Гоце Делчев" - Варна. Катя Бончева със съпровод на кавал от Николай Докторов, Пламен Михов и Антон Карбов изпълниха родопски и македонски песни, стихотворението "Орфей" на Антон Карбов, написано специално за случая, а след тях младото дарование Пламен Йорданов заслужи аплодисментите на публиката с изпълнената си на електронна китара авторска композиция "Вдъхновение от Родопите".

Никола Гигов е световно известен писател и поет, който петдесет години от живота си е посветил да изследва и възкреси от легендите най-великия смъртен поет и музикант на всички времена Орфей Родопеца Канос. В тези свои търсения той е преброял Родопите, бил е аргонавт в международната експедиция с копие на корабата "Арго" до Колхида - Грузия, където му е дадена титлата "Колх", издал е близо 50 книги, от които 6 са посветени на Орфей, много от тях преведени на чужди езици. Носител е на наши и международни награди за книгите си, които са сензация за българската култура, Балканите, Европа и света. Чрез неговите изследвания колосални-

те идеи на Орфей засияват отново с цялото си древно величие. Следовник на тези велики идеи, патриот и радетел за съхранението на българския фолклор, на родовите ни български корени и загрижен за бъдните дни на България, Никола Гигов работи с ентузиазъм с децата - бъдещето на България Той е почетен председател, духовен водител и кръстник на Националния музикално-фолклорен съюз "Орфеево изворче" на учителите по музика, на ежегодния Национален фолклорен конкурс "Орфеево изворче", на възраждането на Орфеевите традиции с откриването на Родопската Орфеева школа в село Гела, под връх Орфей.

Варненци за 3-ти път се срещат с големия родолюбец Никола Гигов, който изля стиховете:

*Ще бъда българин до сетния си дъх.
И Ботев ще е моето сърце,
Балканът ще е моят стар баща,
Родопата ще е древната ми майка
и Шипка
ще е бойния ми храм.
Българию,
сърцето си ще дам
да не загасва родното огнище...*

Много хора дойдоха, за да засвидетелстват почитта си към него и да чуят обаятелното му слово.

Когато е решил да избере своя идеал в този агресивен свят - свят, в който истинските ценности са забравени, Никола Гигов каза, че е избрал Орфей - великият, посветен на Тракия, човекът, който е изрекъл: "КРЪВ НЕ ПРОЛИВАЙ", който е бил велик лечител, философ, духовен водач, любимец на музите, ясновидец, вестител на любовта, опитал се да

ОТ ОРФЕЙ ДО

Среща - разговор с

обедини 90-те племена на траките в един съюз. Орфей е осъществил мечтата си да венчае песента на славея с песента на звездите - т.е. да съчетае земните с космическите, небесните сили - и е създал пентатониката, Орфеевия лад, в който и до днес се пеят родопските песни. И звънтят гласовете на млади и стари, пеят и се надпяват и огласят родопските поляни. И литва българската песен към звездите, натам, накъдето е отлетяла и лирата на Орфей. Към звездите, към мечтите, към любовта ни водят и книгите на Никола Гигов, поета на Родопата планина.

Своята най-нова и най-магическа книга "Орфей и цветята" писателят е написал в създадения от него нов литературен жанр - ентаз - състояние, при което "космосът е в тебе и ти си в космоса", когато човек има достъп до информационните полета на Вселената, когато черпи от живата памет на света и всички тайни са открити за него. Затова в тази книга, в която реалността е сказание, музика и стих, звучи древно знание, дълбокото познание за лечебните свойства, характеристики и приложение на растенията, които създават атмосфера на обич, на нежност, способни са не само да ни изцеляват, но и да променят съзнанието ни, да хармонизират и физическото, и психическото ни състояние. В книгата си Гигов е използвал фрагменти от орфеевата книга "Магическа ботаника", както и от други негови книги. Защото, макар науката, в това число и българската, да ни уверява, че траките са безписмен народ, в произведенията на древногръцките писатели и философи се споменава за множество тракийски и орфееви книги. И самият Никола Гигов говори за откритите от него 6 плочи с тракийски писмена. Гърците, които признават, че "от Родопите към Гърция слязо-

ха поезията, музиката и Свещените изкуства", заимстват тракийската писменост, за да я обявят след време за своя, присвоявайки древните тракийски знания, изкуства и унищожавайки спомена за Орфей. Но не може да се убие духът, да се изтрие словото, да се забрани музиката. И възкръсва Орфей Канос, Царят на певците и поетите, за да оплоди културата на Европа и да я изведе от мрака на Средновековието. Затова именно проф. Хари Салман от Холандия изрече: "Аз вярвам, че българската земя е културната съкровищница на Европа, а България ще стане духовния санаториум на Европа".

Верен следовник на Орфей, който прогласи: "Мой Бог е Любовта", Никола Гигов въвежда своя символична азбука, която започва с буквата "О" и завършва с "П" - "ОБИЧАМ" и "ПОМАГАМ". Така, издигайки любовта над омразата и единението над разделението, българският народ ще пребъде във вековете.

Много са даровете, които Орфей завеща на потомците си. Към продължителите на неговото благодетелно дело можем да причислим и големия български лечител и духовен учител Петър Димков, човекът, който с голямата си любов и разбиране за служение спаси и телата, и душите на много люде. Гост на вечерта беше и писателят и журналист, големият изследовател

НАШИ ДНИ

писатели във Варна

на делото и живота на Петър Димков, Николай Кафтанджиев. Той е добре познат на варненци, които наскоро честваха светлата памет на Петър Димков, който като военен комendant на Варна (1934-1935 година) направи извънредно много за превръщането на града ни в културен и духовен център на България. За годините, прекарани в Русия като кадет, където възприема идеите на Лев Толстой по духовност и човеколюбие, запознава се с енциклопедичния труд на М. Платен "Нов начин на лекуване", едно от най-добрите ръководства по природна медицина в Европа, изучава и хомеопатия, и официалната медицина в лицето на най-видните представители на руската медицинска школа.

Но понеже мотото на тази среща е "От Орфей до наши дни", не може да не се отбележи фактът, че за тези 3300 години, които ни делат от времето на Орфей, човечеството изменил един пагубен път, далеч от любовта и нежността, от общуването със живата природа, със цветята, със звездите, с космоса, които ни завеща великият поет. Ние доведохме планетата до екологична криза, като безумци сечем клона, на който седим, не се грижим за своя планетарен дом, а безмилостно и неуморно експлоатираме и унищожяваме Земята. Резултатът е едно болно и агресивно човечество, една планета под заплахата от унищожение. Това са въпросите, които вълнуват нашия гост от Русия Ефим Кушнер. Поет и писател, последовател на големия диетолог Пол Брег, той се занимава с модерните методи за лечение и профилактика на здравето. В последните години

той търси нови пътища за спасение и възраждане на нашата прекрасна планета. Защото тя е нашата Майка-Земя и ние трябва да си спомним, че сме нейни деца и да я възродим със своята любов и своя труд. Само така ще спасим и нея, и себе си и ще оставим на потомците си една цветуща планета, истински земен рай, в който те ще живеят като Божии деца пълнокръвен творчески живот.

С ентузиазъм и чувство за дълг писателят разнася тези идеи където и да отиде. Това е неговата мечта и неговият принос за човечеството. Той говори за книгите на Владимир Мегре "Звънтящите кедри на Русия", чрез чиито читатели тази мечта става реалност. На тези идеи са посветени и книгите на Ефим Кушнер, които издава ИК "Новата цивилизация". За дейността на издателството говори Атанас Панчев.

Инж. Димитър Боянов, създал и организираше години наред варненската Националната научна конференция "България в световната история и цивилизации - дух и култура"

Той разказа и за впечатленията си от посещението на селището "Родное" в Русия. Тук в България също са поставени основите за изграждането на селищата на новата човешка цивилизация. По този въпрос беше и изказването на Сергей Инджов, председател на Академията за изграждане и развитие на екологични селища. „В света има изградени вече

Никола Гигов Дава автограф на руския консул

над 420 000 екологични селища - каза той. Тук, в България, край гр. Елхово се намира първото екологично селище, в проект е създаването и на следващите. Академията за изграждане и развитие на екоселищата има за цел да изработи закони, икономически и психологически предпоставки за създаването им, както и подготовката на кадри, които да разясняват новите технологии и постиженията на съвременната наука за възстановяване и щадяща обработка на земята. Идват нови времена и човечеството ще промени и отношението си към земята и природата, и към земеделието, за да може да се храни с чисти от отрови, изкуствени торове и пестициди храни. Всичко това е пред нас и скоро ще бъде реалност.“

В последвалия разговор Никола Гигов отговори на въпроси, свързани с "Веда Словена" и твърденията за нейната мистификация. Според него не става дума за фалшификация. Изворите, т.е. народните песни, които е записвал Стефан Веркович, са чисти и точни, но при записването и публикуването им в Белград са се получили неволно или нарочно много неточности. А и ние не пазим своето наследство, защото от предадените на проф. Шишманов колекции от монети и ръкописи нищо не е оцеляло, всичко е разпиляно. Той разказа и за датския писател Андерсен, който минава покрай Варна с

АПОСТОЛИТЕ ОТ ВЕСТНИК "РОДОВО ИМЕННИЕ"

ИДВАЙТЕ, ИДВАЙТЕ ПРИ НАС, ТЪЙ МНОГО СЕ УЧИМ ОТ ВАС. БЛЕСТИТЕ С ЧУДНА СВЕТИНА, С НОВИ ИДЕИ НА ТАЗИ ЗЕМЯ!

С ОТВОРЕНИ СЪРЦА ВИ ОЧАКВАМЕ, ВСЕ ПОВЕЧЕ ВИ ОБИКВАМЕ. РАЗНАСЯТЕ НАВРЕД ДОБРИНА С ВАШИТЕ МЪДРИ СЛОВА,

ПО ЦЯЛАТА НИ РОДИНА ДА ЦЪФТИ КАТО ГРАДИНА. ЧАКАМЕ ВИ С НЕТЪРПЕНИЕ КАТО АПОСТОЛИ ЗА ПРОСВЕТЛЕНИЕ.

ВАШЕТО УЧЕНИЕ Е БЛЯН. ЩЕ ОЗАРИ БЪЛГАРИНА, ЗНАМ. БЪЛГАРИЯ ЩЕ СТАНЕ КРАСИВА ЗА НАС, ГРАДИНА ЛЮБИМА.

ИДВАЙТЕ, ИДВАЙТЕ ПРИ НАС СЛУШАМЕ ВИ СЪС ЗАХЛАС.

Костагин ВАКЛЕВ,
Пазарджик

първия модел на кораба "Арго" и по Дунава се връща в родната си и пише за отличните си впечатления от българите, с които се е срещал; за прекрасната скулптура на Орфей в центъра на Стокхолм, дело на големия скулптор Карл Милс; за декодирането на тракийската

писменост от Стефан Гайд, което потвърждава и разширява границите на изследванията на самия Гигов относно тракийската писменост.

Убедени сме, че тази среща спечели нови приятели на идеята за създаване на родови имена и екоселища, че отвори нови хоризонти за работа в града. Ледовете се разчупиха, ледоходът тръгна. И вестник "Родово имение" става все по желан гост на варненци, които питат откъде могат да си го купят. Надяваме се скоро в града да се открие фирмена книжарница на издателството и да заработи клуб на съмишлениците на родовата идея. Защото оттук, от българската земя тръгват новите идеи по света, а Варна е важен духовен център, който неслучайно Петър Димков мечтаеше да превърне в "Българския Ерусалим".

БУРГАСКА ВЕЧЕР С "НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ"

Мариана ПРАМАТАРОВА

Срещите с хора на изкуството и културата винаги са се посрещали с голям интерес в Бургас. Това е така, защото повечето от съвременните поети, писатели, актьори и художници са свързани с този град и морската му атмосфера. Градът е средище на културния живот в страната със своята добра материална база - опера, драматичен и куклен театър, концертна зала, много художествени галерии, няколко писателски дружества. Сдружение "Артпие-рия" присъства в културния

афиш на Бургас повече от 15 години. Явява се продължение на литературния клуб с председател Евгений Апостолов и в сегашната му формация са включени поети, писатели, журналисти, историци, актьори, музиканти и художници. По покана на "Артпие-рия" на 29 януари 2007 г. в Регионална библиотека "П. К. Яворов" се състоя среща с представители на Издателска къща "Новата цивилизация".

Директорът на издателството Атанас Панчев представи на присъстващата аудитория авторите Борислав Иванов, Никола Гигов, Николай Кафтанджиев, госта от Русия Ефим Кушнер и журналиста от в. "РОДОВО ИМЕНИЕ" Сергей Инджов.

Домакините от библиотека "Яворов" бяха направили изложба на книгите, които издава "НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ", и щанд за продажба на произведенията им.

Вечерта започна с премиера на книгата "Безсмъртна птица на вярата" от Борислав Иванов. Авторът живее и работи в Бургас и изследва корените на прабългарската азбука. Това е поредната му книга на тази тематика след книгите "Говореща азбука на прабългарите", "Прабългарска съдбовност", "Прабългарският език в европейските езици", "Шепот във вечността" и "Неунищожимата история".

Сладкодумният разказвач от Родопска планина Никола Гигов

спечели сърцата на бургазлии с откровенията си. Интерес предизвикаха изследванията му за митичния певец Орфей, споделени в книгата "Орфей и цветята", в която той открива за читателите новия литературен жанр "ентаз". Това е втората книга на Гигов, издадена от ИК "Новата цивилизация" след "Космос от мъка и песен". Иначе авторът едва ли се нуждае от реклама, тъй като е написал общо 47 книги - поезия и проза - и е получил световна известност, затова и най-многобройни бяха желаещите да получат автограф от него. Ефим Кушнер е автор на книгите "Безкръвната революция" и "Завръщането в Рая". Той сподели аналитичните си изследвания върху книгите на Владимир Мегре "Звънтящите кедри на Русия" и рецитира свои стихове. Ефим Кушнер е международен кореспондент на в. "Родово имение" за страните от бившия Съветски съюз и Източна Европа.

Изследователят на народния лечител Петър Димков - Николай Кафтанджиев, говори за живота и делото му. Оказа се, че лечителят е бил свързан с Бургас, тъй като е участвал в спасяването на много български матроси по време на гоненията им от Гърция. 30 години от живота си Николай Кафтанджиев изследва Петър Димков. Предстои да излезе от печат книгата му за Лечителя от ИК "Новата цивилизация".

Срещата премина в непринудена обстановка и предизвика очакван интерес. Дълго след представянето на авторите продължи раздаването на автографи, а въпросите не спираха.

Изказваме благодарности на библиотека "Яворов" гр. Бургас, хотел "Космос", медийните ни партньори радио "Мая", в. "Бургас днес и утре", телевизия "Скат", организаторите от "Артпие-рия" и на всички присъстващи, като се надяваме творческите ни срещи да продължават и занапред.

Академия Орфика - Творчески клуб

Периодичност - всеки трети петък на месеца
Място на провеждане - читалище "Николай Хайтов" - гр. София
/до кино "Изток"/
Време на провеждане - 18.30 - 20.30 ч.

График за 2007 година

Януари - 19, Февруари - 16, Март - 16, Април - 20,
Май - 18, Юни - 15, Юли - 20, Август - 17,
Септември - 21, Октомври - 19, Ноември - 16, Декември - 21

За контакти:

Цветан Гайдарски - Директор на Академия Орфика
моб. тел. 0889 07 61 32

Албена А. Янкулова - водещ Творчески клуб на Академия Орфика
моб. тел. 0886 72 06 52; 0878 70 10 79

e-mail: office@academiaorphica.org
www.academiaorphica.org

Всеки понеделник от 17.00 до 19.30 ч. Във Вегетарианската къща на бул. "Патриарх Евтимий" №10 в Ангелската стая - свободни дискусии и неформално общуване.
Тел. на ресторанта: 02/981 56 77 .

Федерация за духовно единение "Роза" и Фондация "Проф. Николай Райнов"

организират национална конференция

на тема:

**"Николай Райнов -
светилник на Истината",**
която ще се проведе на 01.04.2007 г.
от 10:00 до 17:00 часа
(почивка 13:00 - 14:00 ч.)
в Дома на архитекта
на ул. "Кракра" № 11, етаж 2,
гр. София.

За контакти:

Федерация за духовно единение "Роза"
Ел. поща: fde_roza@abv.bg
Тел: 0886 / 72 06 52, 0878 / 70 10 79, 0887 / 51 63 92
Уеб: <http://UnityRose.LiveJournal.com>

Фондация "Проф. Николай Райнов"
Ел. поща: diana@rainovart.org
Тел: 02 / 989 42 73, 0888 893 68 68
Уеб: www.rainovart.org

ОТКЪДЕ ИЗВИРА БЪЛГАРСКАТА СИЛА

От стр. 1

"Облегнете се на себе си" - изрича едничката си надежда, заедно с едно джобно тефтерче до сърцето си - чисто и свято като Републиката, която жадува.

Погледът му прогаря робството и се взира в грядущето. Левски пее, а Ботев написа с неизмерима жал: "О, майко моя, Родино мила, защо тъй жално, тъй милно плачеш".

Уловеният в Къкрин мъкне верига от 25 кила с 80 халки, но е свободен. Той разтопи робския лед с дъха си и видя в надянатата на врата му бесилка Черешовото топче. Видя отвъд смъртта си камбаните на Шипка.

Какво е Левски?... Зеница синя, усмивка в труден час, весел смях в най-черната тъга, сърце за всички, пеещ глас-камбана, оброк за вярност, обич високосна, Република в самите ни гърди. Какво е Левски?

Левски излиза от храма с Чинтуловите песни, с изписаните Ботеве стихове "На прощаване", с народните песни, изпети от майка му. Това са песни за една почернена калугерица, за едно ярко наше слънце. "Искам, мамо, да те видя" - болката на Левски. "Провикна се мома" - неизживяната любов на Левски. "Еничери ходят, мамо" - песен, която Левски пее и днес.

Той пъ и пред бесилото - песен за един славей: да не бърза славеят да го буди с песен, защото няма вече къде да бърза.

Левски се отказа от расото - за свободата.

Левски се отказа от любовта си - за свободата.

Левски се отказа от учителството - за свободата.

Левски се венча трижди за свободата.

Куршуми го дебнат, ятаган го търси, бесилото се плете за него, но той върви с лека си лъвска стъпка, чука по врати и стобори, буди хората и денем, и нощем - на нова вяра новият апостол.

"Заклевам се в Евангелието, честта и Отечеството" - става учител по нравственост и вика: „Растете крила на робски рамена! От едно място да се свири. Да не присвояваме нищо за себе си. Да не очакваме помощ отвън. Да не се водим по никого извън Българско. Да се облегнем само на себе си. За чиста и свята Република. И всекиму своето.“

И като апостол премина през хижи, паланки и села, през легии и битки, през сражения и подмоли, през засади и потери, за да развее знамето в четата на Панайот Хитов и да роди тайните комитети.

През самото бесило премина, без да умре. И шепне с вятъра: "За Отечеството, байно!" А от очите му струи светлина. Расото му е оставило прошка, учителството - обич, а хайдушката пътека - песен.

Той слиза и днес - всяка вечер слиза от Балкана и от бесилото слиза, върви между нас - озлобените, отчаяните и обезверените - и копнеж ни дава, и вяра, и песен. Само заради Левски заслужава да живеем.

Достойно ест - издига се Шипка. Достойно ест - България ще пребъде!

Тетевен
1 февруари 2007 г.

ПОКРОВ БОГОРОДИЧЕН

Никола ГИГОВ

На отчаяните българи ще кажа:

Познавате ли България? Богатствата са у нас, а не отвън.

Носите ли в себе си красотата на родопските хребети, цъфтежа на Розовата долина, гласовете на Тракия, нестинарския огън на Странджа, звуците от кавали на Добруджа, небесните песнопения на Рилските езера, библейските шепоти на Черно море...

И ако още сте отчаяни, отидете в Стара планина. Обогайте се с обич. Отидете в Тетевен!

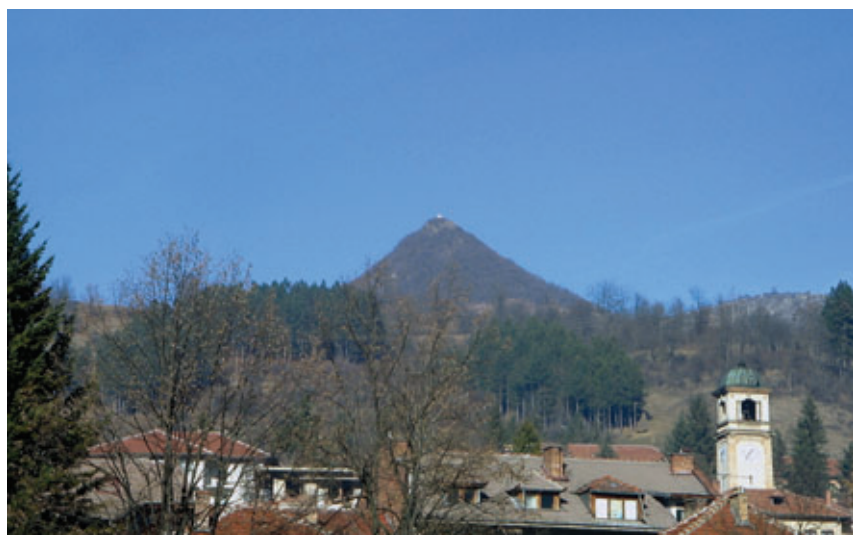

Но най-напред влезте в скривалището на Левски. Вижте къщата, която помни Левски, влезте вътре, усетете стъпалата, по които се е качвал Левски, отстранете чергите по коридора, вдигнете капака и се спуснете в подземията, където се е крил Левски по време на обиск... Знаете ли как са биели сърцата в този миг на обиск, сърцата на онези българи, които са укрили Апостола. И как е биело сърцето на Апостола да не пожертва тези самопожертвали се българи. Горещ по коридора тропали чизмите на поробителите, отваряли капаци и сандъци, до тях стопаните ги въвеждали от стая в стая, а сърцата на Апостола и тия пожертвали се българи биели в ускорен ритъм, но клетвено и братски. Няма да го предадат те, няма.

Сега в същия коридор има барелеф на Левски, потомствените стопани на къщата са го измъкнали от подземията и са го приели като вечен гост - Свободата е с очите на Левски и при всяка стъпка в този коридор Левски ги гледа с благодарствени очи.

След скривалището на Левски се изкачете на връх Острич. Той е изшилен като остра пирамида над Тетевен - негов страж и негова обич. Той се издига над града - изострен и пробил облаците. И ние се изкачихме да посрещнем зората горе.

А на самия връх е кацнал параклисът "Покров Богородичен".

Кацнал, но не сам. Кой и как е измъквал по крутите пътеки камъните? Много вяра и сила се иска да издигнеш в небесата този параклис - без никакъв път да издигнеш вярата си над облаците.

Светна Тетевен, извит като тетива. Трепти и очаква утрото. Стара планина се гъне зад него до снежнобелите върхове. Ние сме стъпили на гръмотевично място, до високия кръст. Който вярва, той понася удари, но е близо до Бога. Нали разпнаха и него - но го разпнаха да убият вярата му, а ето че той ни дари с вяра.

Невярващите гледали този изшилен над облаците връх и клатели глави - не може до там да се изнесат камъните. А тетевенци си представили че носят кръста на Христос и изнасяли камъните нагоре. Късал се дъхът, но мъжете ги било срам от ония древни баби, които измъкнали до върха един каменен кръст, да го побият горе, та да стане оброчище. Сега в подножието на върха е село Бабинци, та още дава кураж на мъжете.

Слънцето поникна на връх Червен и протегна лъчи да погали белия параклис "Покров Богородичен" на връх Острич. И нас ни опипа с лъчи и ни се зарадва. И ние се зарадвахме... Един по един никнеха нацепените скали около Тетевен като огромен ореол и Бог изви златен венец на Тетевен. Такива гледки от Стара планина са туптели в сърцето на Цветан Радославов, за да изпее химна ни "Мила Родино".

Скоро слънцето прехвърли и връх Острич и целуна Трескавец. Който обича,

може да изнесе камъни до небето. Дъхът му ще е на пресекулки, но духът му ще заяква. И ще чуе звука на още неударени камбани.

За да си поемем дъх, ние спряхме до плочата, на която са изписани дарителите и строителите:

Асен Урманов
Огнян Урманов
Свилен Арсов
Михал Симеонов
Никит Андреев
Филип Филипов

Тетевен е тетиво, което стреля срещу неверието. Параклисът белее горе над острия зелен връх, за да окрили чудото на вярата. А слънцето всяко утро пише българската история, но не с мастило, а с пулсациите на кръвта.

Какви бури са трещели само по Трескавец, но и какви луди глави е имало. Да, и предатели е имало, но Вулканът е събирал мощ, та идните да живеят на свобода.

Тези българи - древни и днешни - също са в отчаяние, също се борят за зальк хляб, но имат нещо повече - любов и вяра.

Ние свалихме шапки, влязохме в параклиса "Покров Богородичен", прекръстихме се, запалихме свещ и Апостола и Бог ни докоснаха по раменете. Така отчаянието се преражда във вяра, сълзите стават на песен, тъгата - в борба, теглото изковава криле.

Апостола е излязъл от скривалището и се е покачил на този връх. И при изгрев Левски пее от облаците. Гласът му иска да ни каже: "Обогайте се, братя българи, с обич, за да имате свобода!"

Връх Острич
1 февруари 2007 г.

19 февруари - 134 години от обесването на Васил Левски

ЗВЕЗДА С НЕБИВАЛА ЯРКОСТ И ВЕЛИЧИНА

Екатерина СТАЕВА

Аз съм посветил себе си на отечеството си: да му служа до смърт и да работя по народната воля."

Васил Левски

Снимка на Васил Левски като знаменосец в четата на Панайот Хитов, направена в Белград през 1867 г.

На 6 юли 1837 година в Карлово, в семейството на Иван и Нина Кунчеви, се ражда второто им дете Васил. То е умно и схватливо и поражда желание у майката да го изучи. След като завършва трети клас, тя го дава при брат си хаджи Василий да учи за свещеник и иконописец. Така още 14-годишен Васил напуска бащиния дом и отива в Хилендарския манастир при вуйчо си. Обаче не било по волята на Дякон Игнатий да води живот на духовник.

В. Левски, Хр. Иванов-Големия и братът на Левски като легисти в Белград през 1868 г.

По същото време българският народ е мачкан и унижаван от турското иго, хайдушкото движение е в разгара си, а емигрантите в Сърбия и Влашко подготвят въоръжена борба.

На българския исторически небосклон изгрява звезда с небивала яркост и величина - ударил е часът на съвършения във всяко отношение Апостол на свободата Васил Иванов - Левски.

Още през 1868 година Васил Левски достига до нови разбирания относно борбата на българския народ за освобождение. В писмо до Панайот Хитов той пише: "Каквото аз мисля да направя и ще го направя, ако рече бог с ваше позволение, ако го намирате за благосклонно, и ще ви моля да ми позволите, за което, ако спечеля, печели цял народ, ако изгубя - губя само себе си".

По-късно, за да проучи условията за осъществяване на своята идея, той предприема две обиколки на България, при които открива, че съществуват необходимите предпоставки за това "свято" начинание.

Кърчинското ханче, където е заловен Апостол на свободата
Снимки Юри ЗОПОВ

Пред българското национално революционно движение по това време стои голяма задача - от една страна, да преодолее оформилите се сред част от емиграцията идеи за задоволяване с "мирно развитие на българската нация в рамките на Турската империя", да се разчита на чужда помощ и да се търсят съюзници. От друга страна, то трябва да бъде "идейно превъоръжено, политическо пренасочено и организационно стабилизирано".

Ето тази историческа роля се пада на Васил Левски. А неговата голяма и нова по същество програма е самостоятелна и независима народна революция.

След участието си в първата българска легия служи като аеродякон в Карлово, учителства в селата Войнягово и Еникьой. По-късно е знаменосец в четата на

Панайот Хитов, включва се в състава на Втората българска легия.

След разпускането на легията заминава за Букурещ, където се свързва с дейците на българското общество.

обща революция да се направи коренно преобразование на сегашната държавна деспотско-тиранска система и да се замени с демократска република". В дописка до вестник "Свобода" подчертава: "Ще имаме едно знаме, на което ще пише: свята и чиста република."

В началото на 1872 г. двата центъра (в Ловеч и Букурещ) решават да проведат общо събрание, което да обедини усилията им за постигане на общата цел. То се провежда от 29 април до 5 май в Букурещ. Левски е избран за член на БРЦК.

След събранието, завърнал се в България, Левски започва усиlena подготовка за въстанието. Изграждат се окръжни центрове, създават се тайна полиция и поща с кодове, парола и псевдоними.

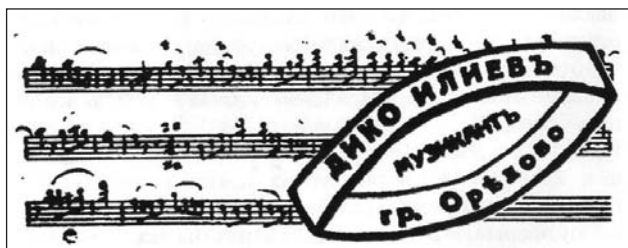
След обира на турската поща в Арабаконанк и залавянето на Димитър Общи, Левски (който в момента е из Южна България) решава да замине за Ловеч. Целта му е да прибере архива на ВРО и да го отнесе в Букурещ. На 25 декември той пристига в Ловеч и на следващия ден, след обяд, тръгва за Търново. Същата нощ е арестуван в Кърчинското ханче, след което откаран в Ловеч и после в Търново и София.

Изправен пред османския съд, Левски заявява: "Обикалях, за да дам упование. Възложиха ми да обнадеждавам цяла България". Осъждат го на смърт.

На 6 (19 февруари) 1873 г. Апостолът на българската свобода е обесен край София. Да, обесен на онова "черно" бесило и "твоя един син, Българю, виси на него със страшна сила". Но злодеят османски не е обесил онова, което оставя Апостола след себе си - политически осъзнат народ, способен да направлява бъдещето си.

АЗ СИ ИМАМ НАЙ-ГОЛЯМАТА НАГРАДА - НАГРАДАТА, ЧЕ СА МЕ ПРИЗНАЛИ ХОРАТА

Дико Илиев със семейството си, Оряхово, 1957 г.

Дико Илиев и гарнизонния оркестър в Оряхово с диригент Александър Вейнер, 1939 г.

Дико Илиев и оряховски музиканти, свирили под негово ръководство

Дико Илиев дирижира Гвардейския духов оркестър и духовия оркестър при читалище „Надежда“ от гр. Оряхово на своята 80-годишнина, 1978 г.

Дико Илиев играе Дунавско хоро пред читалище „Надежда“ в гр. Оряхово, 1978 г.

От стр. 1

Професионалното израстване на музиканта се дължи на различни духови оркестри, където той се изявява като изпълнител, композитор и диригент. Съществена роля играе и помощта на чешкия капелмайстор Александър Вейнер, с когото работи в Оряховския гарнизонен оркестър. Това е творческият период от 1931 до 1941 г., когато Дико Илиев създава най-известната си музика - хора и маршове, между които и прочутото Дунавско хоро /1935/. То е любимо както на почитателите, така и на твореца: "Обичам си това хоро, така както обичам този мой градец Оряхово. Че къде другаде има такава красота..."²

Къща-музей „Дико Илиев“ в гр. Оряхово, открита през 1994 г.

Читалище „Надежда“ в гр. Оряхово, съхранило духа и музиката на Дико Илиев

Сборен духов оркестър при читалище „Надежда“ в гр. Оряхово

Забележителна е дейността на Дико Илиев в Северозападна България, където създава редица духови оркестри, ръководи ги и твори репертоар за тях. "Чародейт на българската духовна музика" няма висше музикално образование, но има почитта и любовта на хиляди хора, заради близостта на музиката му до фолклора, заради спецификата на творчеството му като фолклор от градски тип. В писмо до Дико Илиев диригентът Стефан Вачев споделя: "Колко много сме ние, капелниците с висше музикално образование, които не можем да напишем и завещаем такива хубави хора и маршове като твоите..."³. Дико Илиев е приет за член на Съюза на българските композитори една година преди приключването на земния му път. За повече от половин-вековната си дейност е създал над 42 хора, 16 марша, 11 творби в други жанрове. Щастлив е да притежава най-голямата награда: "Аз си имам най-голямата награда - наградата, че хората ми се свирят по площадите и мегданите, по сватби и кръщенета, по празниците, че са ме признали хората!"⁴

ДУНАВСКО ХОРО

На Дико Илиев

За люлка, сватба или плач,
за болка, мъка или обич -
се чува музика по зграч -
и мъртвите играят в гроба.

На къра, в село или в път,
в окопа, в жътва или в боя -
гърми хорото, пее гръд -
орли превземат ветробоя.

Ръка в ръка и такт във такт -
извира българската сила.
До девет дупли и честта,
че всички мъки сме надвили.

Виж: Дунава върти хоро,
Балкана с пряпорците гиша,
Родопа с ангелско перо
легенди в облаците пише.

Надвихме мъки и беги -
един до друг със хороводец.
България така роди -
и песнопойци,
и войводи.

Никола ГИГОВ

„Ореховски юнак“, музика Дико Илиев, в изпълнение на танцов състав „Изворче“ при читалище „Надежда“ в гр. Оряхово

Популярността на творчеството на Дико Илиев, близостта му до музикалния фолклор изграждат отношение към много негови произведения като музикален знак за България, какъвто е "Дунавското право хоро". То звучи на паметния 1 януари 2007 г. наред с националния ни химн. И сигурно, ако Дико Илиев беше доживял този паметен момент, би се радвал така, както преди години, когато чу от ефира гордата вест за първия български космонавт, съпроводена от неговото Дунавско хоро.

Музика и словосъчетание в заглавието с духовно излъчване, дарени от голям родолюбец, който като че ли ни пожелава: "С Дунавското право хоро, с "прави мисли и сърца", с "обновен прав дух" - в новото многонационално семейство!" И народът ни добавя: "Дай Боже! Дай, Господи!"⁵

Януари 2007 г.

1/ Маркова Цв. Дунавско хоро, закичено с алено мушката, Оряхово 1998, с. 75.

2/ Пак там, с. 41.

3/ Маркова Цв. Дунавско хоро, закичено с алено мушката, Оряхово 1998, с. 79.

4/ Пак там, стр. 73, 74.

5/ Понятието **права мисъл** е от Учителя Беинса Дуно, вж. Условия за правата мисъл, в: Константинов М. и др. Учителят, изд. Сила и живот, Бургас, 1995, с. 253-255; Понятието **прави по сърце** се среща в: Псалтир, Псалом 31, Псалом Давидов, стих 11, Псалтир, Псалом 93 /Псалом Давидов, за четвъртия ден от седмицата/, стих 15; Понятието **правия дух** /и правият дух обнови вътре в мене/ се среща в: Псалтир, Псалом 50, Псалом Давидов, стих 12.

ЖИТЕН БЛАГОСЛОВ

Христо МАДЖАРОВ

Науката - за Житното зърно

Какво е особеното на житото?

Целият Космос е проникнат от една първична сила. Тя се явява носител на живота в материята, организира я и причинява нейното растене и развитие. Тази жизнена сила е регистрирана от учени в различни времена и народи, които са й давали различни имена:

- в древен Египет - Га-Лама;
- в Индия - Прана, Кундалини;
- в Тибет - Тумо;
- в Китай и Япония - Чи, Ки.

Парацелз я именува Архея, Месмер - Животен магнетизъм, Райхенбах - Одични лъчи; Гурвич - Митогенетични лъчи...

Наричат я още аура, биоенергия, жизнен еликсир, който поддържа живота... Днес д-р Лозанов, основател на Сугестологията през 70-те години на 20 век, говори за резервология... Името не е най-важно. Набавя се чрез храната, водата, въздуха и светлината. Главният транслятор на тази енергия за Слънчевата система е Слънцето. Затова колкото една храна е повече облъчвана от него, толкова тя е по-богата на жизнената енергия. Това е показано на корицата на сп. "Житно зърно".

Школата на швейцарския диетолог д-р Бирхер Бенер показва, че суровата растителна храна е непосредствен акумулатор на слънчева енергия.

Само растенията са способни да превръщат водата и въглеродния двуокис от въздуха и неорганичните вещества от почвата в сложни органични съединения.¹

Поглъщането на Слънчевата енергия е съпроводено с увеличаване на обиколките на отрицателните електрони около ядрото. Това се отнася не само до азота, въглерода и водорода, които образуват хранителни вещества, но също и до минералните вещества, които влизат в състава на живата субстанция. А минералните вещества са разпределени твърде неравномерно в телата на растенията. В Житното зърно те се намират най-много в обвивките (триците), а в брашнодайната част са твърде малко. По този начин зародишът се намира в един резервоар от жизнена енергия, необходима му като бъдеща храна.

Медицината определя витамините като хранителни елементи. Това е така, защото те са носители на разни видове жизнени енергии. Съдържат се най-много в обвивките на зърното (и в корите на плодовете).

Следователно растенията са енергийни акумулатори на светлината и носители на живота.

С оглед на това, Житното зърно трябва да се приема като една енергийна хранителна цялост. Всяко физично, химично или термично нарушаване на тази интегрална цялост сваля неговите енергийни и хранителни стойности.

Затова енергийната стълба на храните като акумулатори на жизнена енергия започва със житните растения, следвани от маслодайни, бобови, зеленчуци, подправки и завършва с тези, които са с животински произход.

При това живите клетки излъчват ултравиолетови лъчи според свежестта си. **Повехнали и топлинно обработени клетки не излъчват - жизнената им енергия е изчезнала.** Затова в САЩ облъчват зърната с ултравиолетови лъчи - за увеличаване на добива.

Попареното зърно вече не пониква. Ензимите се разпадат при 54°C и, лишен от тези жизнени елементи, организмът страда и лесно заболява. **Всички обработени на живата субстанция като готвене (варене), печене, гниене, ферментация, стерилизиране, консервиране..., деградира и умъртвяват енергийната ѝ компонента.**²

Въглехидратите и белтъците са от главните нужди на организма. Първите осигуряват

топлина, а вторите служат главно за градивен материал и за образуване на топлина при изгаряне.

Най-силните и най-чисти белтъци (протеини) с кондензирана енергия са в растителното царство. В зърнените храни те са около 7%, в боба и лещата - до 25%, в соята - 35%, а в зреещите млечни зърна - 60%.³

Зрелите житни зърна съдържат: целулозна и вътрешна обвивка, с желязо и витамини;

алевронов пласт - белтъци, мазнини, въгле-хидрати;

ядро с външен пласт - глутен с непълни белтъци и вътрешна част, даваща бялото брашно (скорбяла);

зародиш - соли, витамини, фосфати.

Относително съдържание на витамини в:

Поради търговски интереси се отнема от зърното желязото и витамините, които остават в триците. Моят приятел Христо Дочев показва това:⁴

Черно брашно (1кг)	елементи	Бяло брашно (1кг)
44 мг	желязо	7 мг
250 мг	магнезий	120 мг
120 мг	калций	60 мг
4730 мг	калий	1150 мг
5,1 мг	витамин В1	0,7 мг
4,4 мг	витамин В6	2,2 мг
3,3 мг	провитамин А	0,0 мг
2,4 мг	Витамин Е	0,0 мг

Грубото брашно има киселинен излишък 2,66 мг, а фино бялото брашно - 6,93 мг. Съответно черните хлябове имат 3-6 мг, а белите - 8-12 мг.

По-големите киселинни излишъци при бялото брашно и белия хляб се дължат на непълния белтък и на липсата им на триците, богати с минерални соли, витамини, мазнини...

Според д-р Йохан Шмид от Швейцария в зърното и обвивката се съдържат редица витамини от различни ферменти, необходими за изграждането на всички клетки на човешкото тяло, а също и за укрепване на нервните му клетки.

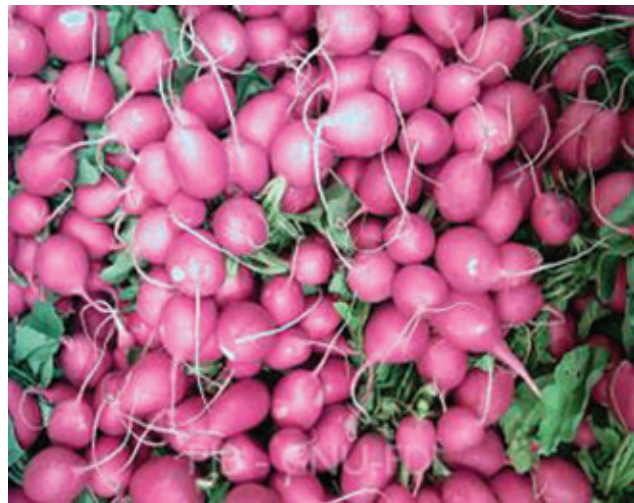
1. Тодоров, Т., "Слънчева храна за нашата трапеза", Сф. 1984
2. Д-р Бирхер Бенер, "Суровата растителна храна - значение за здравето", в-к "Братство", г.16, бр.3, 11. 1943
3. Стоицев, М. "Проблемът на храненето", Пг., 1938
4. Дочев, Хр., "Хранене и здраве", Сф., 1996

СУРОВИТЕ ЗЕЛЕНЧУКОВИ СОКОВЕ

Д-р мег. науки Норман УОКЪР
м.с. Рая Костова ГАРДЖЕВА

РЕПИЧКИ

Този сок се приготвя от листата и корените на репичката и никога не бива да се пие самостоятелно, защото неблагоприятна реакция в организма.

В комбинация с морковения сок той спомага за възстановяване тонуса на слизестите ципи в организма. Действието му е особено ефективно, ако се изпие един час след вземането на сок от хрян. /Виж текста за хряна./ Този сок успокоява, изчерпява болките и очиства организма от слузта, която е

разтворил сокът от хрян. Освен това той способства за възстановяването на слизестите ципи.

Около 1/3 от съдържанието на репичката е калий, а от останалата част повече от 30% са натрий. Голямо е процентното съдържание на желязото и магнезия, с което се обяснява и благотворното влияние на сока на репичката върху слизестите ципи.

Обикновено в повечето случаи при фистулите оперативна намеса не е необходима. С операцията се отстранява определено количество от слузта, но равносметката от операцията може да бъде отрицателна. В този случай сокът от лимон и хрян дава отлични резултати. **Причината за образуването на слуз е употребата на големи количества мляко и млечни продукти, концентрирано нишесте и нишестени произведения.**

Описание, история и други полезни знания

Дафиновият лист, всъщност листата от лавровия храст - *Laurus nobilis*, е прочут не само с това, че с неговите клонове са окичвали главите на поети и полководци, но и с ролята си в нашите тенджери. Лавровото дърво, растение с твърди, жилави листа, е родом от Мала Азия и отдавна вече се е заселило из целия регион на Средиземноморието. Не става много високо, рядко достига повече от 8 метра, често пъти остава малко като храст. Ароматно ухаещите му листа (в България наричани дафинови) са издължени, дълги до 10 см, слабо назъбени и доста твърди. Лавровото дървче има зелени листа през цялата година, затова те могат да се берат по всяко време. Листата съдържат етерично масло, което ги прави полезни и годни като подправка и лечебно средство. Плодчетата съдържат подобни етерични масла.

След обирването листата се изсушават в тъмно и сухо помещение, по същия начин трябва да ги съхранявате и у дома. Добре е да ги поставите в плътно затворен съд, за да не се изпари с времето етеричното масло. При сушенето горчивите вещества от листата се изпаряват, а ароматът остава. Ако обаче ги съхранявате неправилно твърде дълго време, ще изчезне и ароматът, а по този начин ще се загуби и лечебната сила и пикантността.

В кухнята можете да подправяте много ястия с дафинов лист, но трябва да бъдете предпазливи с количеството, защото вкусът е много силен. Дафиновите листа са добър естествен консервант и прогонват насекоми.

В античността лавровото дърво (дафиновото) било свещено. В древна Гърция то било посветено на Аполон - бога на лечебното и оракулското изкуство. Този факт вече сочи, че още на старите гърци са били известни свещените лечебни сили на лаврата. Делфийският оракул изговарял своите напътствия с дафиново листо в устата - чрез това листо той намирал достъп до света на боговете.

При гърците възниква и обичаят да се кичат главите на героите с лаврови венци. По-късно този обичай бил възприет от римляните, които поставяли лаврови венци на главите на своите победоносни полководци воители.

И днес някои титли свидетелстват за това древно значение на

ЛЕЧЕБНИТЕ ПОДПРАВКИ ДАФИНОВ ЛИСТ

лаврата: *Poeta laureatus* (лауреат) и академичното звание *Bakkalaureus* (бакалавър).

Позиция в енергийния кръг и общи действия

В енергийния кръг дафиновият лист се намира в III квадрант. Ясно изразени са както енергоредуциращият, така и успокояващият аспект. Следователно дафиновият лист се намира определено в лечебната зона на енергийния кръг. Той е подходящ при проблеми, нуждаещи се от силно редуциране на енергия и същевременно успокояване.

Дафиновият лист е единствен и неповторим в своето действие - това доказва неговата позиция в енергийния кръг, сравнена с положението на другите подправки. Няма подправка, равняваща се на особената сила на дафиновия лист.

Действие в телесната сфера

Учудващо е, че в историята почти не се споменава за лечебната сила на дафиновия лист, поточно лечебната му сила в телесната сфера. Ефектът му върху душата и ума били по-известни. Причината е може би това, че дафиновият лист действа силно, но не така явно. С други думи, не може да се каже, че ако страдате от дадена болест и използвате дафинов лист, веднага ще усетите облекчение. Дафиновият лист действа бавно, но в дълбочина; в течение на по-дълго време той извлича от тялото отрицателни енергии. Следователно спокойно можем да препоръчаме дафинов лист при всички хронични заболявания и като подкрепящо средство при лечение на рака.

Дафиновият лист може да предотврати зарази, ако го използвате редовно. По време на чумни епидемии това негово действие е било много известно.

Действие в душевно-умствената сфера

Дафиновият лист е една от подправките, които оказват въздействие не само върху един специфичен проблем, а върху множество състояния на дисхармония в сферата на душата и ума.

Едно от основните действия на дафиновия лист е свойството му

да връща към повърхността на съзнанието потиснати желания. Всеки човек си пожелава за своя живот и бъдещето си щастие, удовлетворение и успех и, ако го попитат, веднага би могъл да назове желанията си.

Има обаче и такива желания, които дремят дълбоко вътре в нас и които са донякъде твърде опасни, за да ги изразяваме просто така, те дори не са и съвсем ясни на самия им собственик.

Например съпругата, създаваща идилличен дом за съпруга и децата си, все пак се чувства някак нещастна, без да знае ясно защо е така, понеже нито е имала спор, нито по-сериозни проблеми в семейството.

Може би за личностното развитие на тази жена би било от голямо значение да излезе навън, във външния свят, да развие своята творческа мисъл, да събере многостранен опит. Може би тя много тайно си желае някаква възможност за бягство - например под формата на някой принц, който ще я вземе със себе си и ще я освободи от монотонното ежедневие.

Естествено, това е много опасно желание, защото изпълнението му би довело до разпадане на цялото семейство и би предизвикало много мъка. И така, желанието бива потиснато, което за съжаление не означава, че то бива заличено. За да се освободим от недоволството си, но и за да добием повече яснота на погледа навътре в себе си, за нас е спешно необходимо да познаваме желанията си, дори когато те дремят някъде в подсъзнанието. Дафиновият лист може да ни помогне по пътя на това опознаване и прозрение.

Освен това тази подправка стимулира и интуицията, която не сме в състояние да обхванем чрез обичайното ни мислене. С помощта на дафиновия лист нашите решения стават понадеждни, развива се усетът ни за това, какво ни е нужно и необходимо.

И накрая, но не и на последно място, нека споменем, че дафиновият лист може да бъде прилаган и като подкрепящо средство при лечение на тежки душевни проблеми.

Има моменти, когато човек излиза от равновесие до такава степен, че го обзема страх да не полудее. Мислите за лудостта го преследват денонощно, той почти не намира сън и покой, внушава си неща, които в действителност не се случват и т.н.

Естествено, в подобни случаи не е достатъчно да се взема само дафинов лист, защото тук е задължително да се потърси помощта на терапевт - но това се разбира от самосебе си. Както при всички значими психически или физически заболявания, комбинацията от различни видове лечение с академична или с алтернативна медицина дават най-добрите шансове за излекуване.

Приложение и рецепти

За укрепване на съпротивителните сили при хронични заболявания, като подкрепящо средство при лечение на рака, както и в периоди на повишена опасност от зарази: смесете в тенджерата 1/2 л прясно пълномаслено мляко с един дафинов лист. Сложете го да заври, по възможност бавно - да минат поне 5 минути до завиране на млякото. Оставете го да поври съвсем за малко и веднага изгасете котлона. Оставете млякото да изстива в тенджерата. Захлупете го и го оставете още 20 минути. Извадете дафиновия лист и пийте от млякото сутрин и вечер по една водна чаша.

При възпаление и набъбване на лимфните жлези: пийте три пъти дневно по една водна чаша от дафиновото мляко (описано по-горе). Използвайте дафиновия лист като подправка за зеленчукови и зърнени ястия, но дозирайте внимателно.

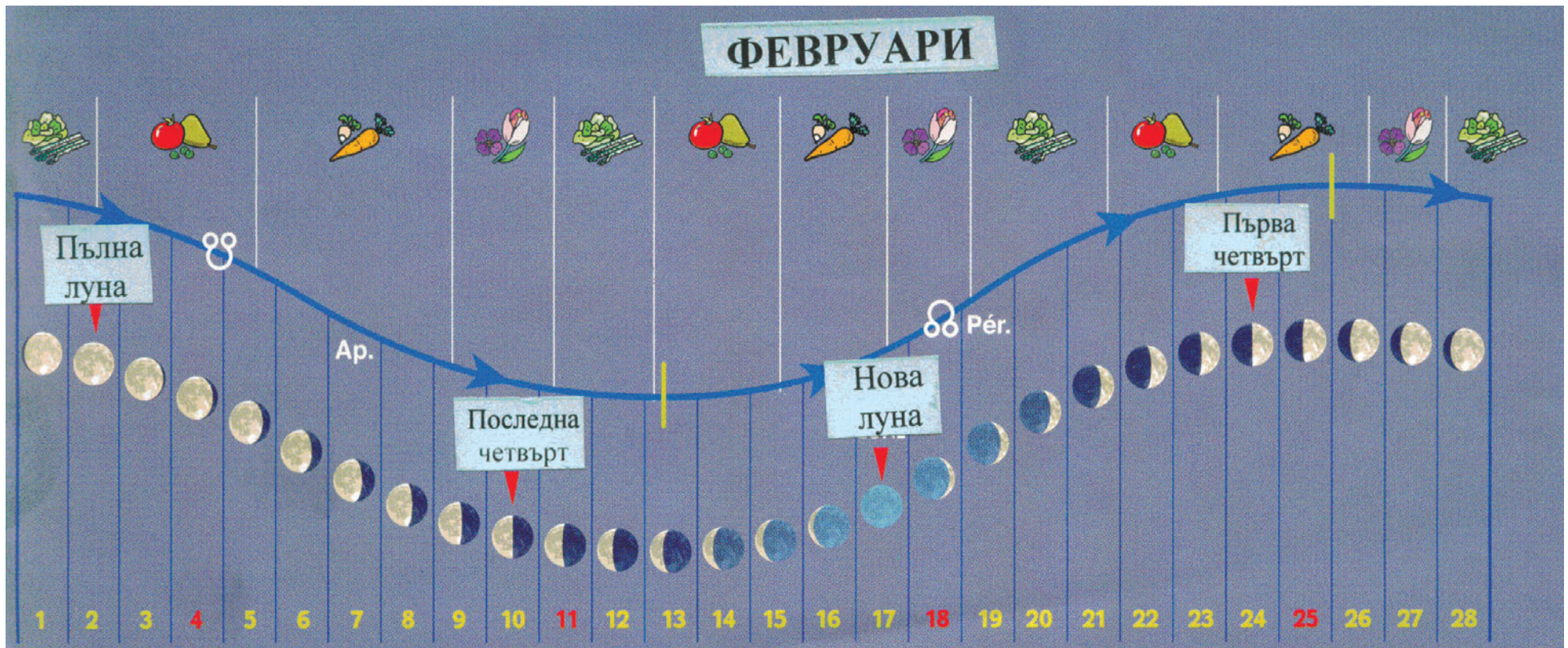
За засилване на интуицията и за осъзнаване на потиснати желания: вземайте два пъти дневно по 4 капки хомеопатично лечебно средство от дафинов лист.

При големи душевни проблеми и страх от полудяване: като подкрепящо средство в лечението вземайте три пъти дневно по 8 капки хомеопатично средство от дафинов лист. Използвайте подправката редовно в кухнята.

БИОДИНАМИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА НА МЕСЕЦ ФЕВРУАРИ 2007 Г. - II част

Димитър Стоянов, Биодинамичен фермер - с. Бачково

Луна Вид	Зод. знак от до	Дата ден	Вид Раст.	ВИД ДЕЙНОСТИ В ГРАДИНАТА
Пълна луна	♈ козирог	16 П	Земя	Под покритие засадете праз лук. След пикиране през април ще имате реколта
		17 С	корен	Прореждането и пикирането да стане при низходяща луна в дните корен. Прибирането на реколтата - също при низходяща луна в дни корен.
НЛ	♉ волоней	18 Н	светлина	На 18 не работете след 16.30 ч. В сандъче с чернозем при светъл и топъл ден засейте семена от цветя (анемоне, тагетес и др.), които цъфтят чак до мразовитите есенни дни.
		19 Пн	вода	На определеното според сеитбообръщението място засейте семена от главеста маруля. Без специални грижи ще получите добра реколта и прихващане. Полейте внимателно, покрийте с найлон или платно, поддържайте винаги влажно. Проредете два-три пъти.
8.55	♊ близнаци	20 В	лист	Когато достигнат 20-30 см, прибирайте реколта в дни лист, при възходяща луна.
		21 Ср	лист	Когато достигнат 20-30 см, прибирайте реколта в дни лист, при възходяща луна.
0.35	♋ телец	22 Ч	топлина	В сандъче със смес от компост и градинска почва засейте семената на ранни домати, подходящи за вашия район. Преди засяване третирайте семената с тор за 24 ч. Засадете ги през 2 см, покрийте с добър компост, уплътнете почвата.
		23 П	плод	Навлажнете и покрийте със стъкло.
0.35	♌ близнаци	24 С	Земя	В неторена земя, незасаждана с лук поне 4 г., засадете бял лук на разстояние 10 см в ден корен, при низходяща луна. Между тях засадете семена на моркови, марули и ягоди на ритмични интервали. Те ще действат като защитници (инсектициди) на лука.
		25 Н	корен	Те ще действат като защитници (инсектициди) на лука.
0.35	♍ рак	26 Пн	светлина	В подходящо време проредете и просветлете артишока, в основата на корените му насипете добър компост. Разсадете страничните израстъци.
		27 В	цветя	След няколко седмици от тях ще израснат нови растения.
0.35	♎ рак	28 Ср	вода	Ако сте посадили зеления пояс, сега е време да подрежете клоните на половин дължина, за да се сгъсти поясът и да се увеличи зелената маса. От най-хубавите резници насадете нови растения. Те ще направят добър прираст до есента.
		28 Ср	лист	От най-хубавите резници насадете нови растения. Те ще направят добър прираст до есента.

Green Balkans - Stara Zagora
76 Tsar Ivan Shishman Str.
Stara Zagora 6000, Bulgaria
Tel: +359 (0) 42 607741
Tel/fax +359 (0)42 622401
Mobile +359 (0)886 570053

E-mail: wrbc@greenbalkans.org
www.greenbalkans.org

За три седмици втори Скален орел /Aquila chrysaetos/ е приет със съдействието на служители на НП Централен Балкан в Спасителния център на Зелени Балкани в Стара Загора.

Птицата е намерена на 27.01.2007 г. от служители на НП Централен Балкан в местността "Челик-либорун" над с. Розино, община Карлово. Още на същия ден е приета в Спасителния център на "Зелени Балкани". За

съжаление орелът има счупване в областта на лакътната става на лявото крило. За момента ветеринарните специалисти на Центъра са назначили лечебна терапия и най-вероятно предстои сложна операция на крилото. На този етап е трудно да се предвиди бъдещата съдба на птицата.

Интересен е фактът, че отново от Централен Балкан в навечерието на Нова година /30.12.2006/ по сходен начин бе приета и друга птица от същия вид с проблем в крака. След триседмичната терапия орелът ще бъде освободен в района, където е намерен, съвместно с дирекцията на Национален парк Централен Балкан.

За повече информация:
Христина Христова - Ветеринарен лекар на Спасителния център
Тел.: 042607741 и 0886570053

РОМОН ОТ БОЖЕСТВЕНАТА НАУКА Приказки за цветята

Васил КАНИСКОВ

ЕДЕЛВАЙС (Благодобел)

Ундините* поддържат не само всички растения, но - с най-голяма радост - и еделвайса, като връх на творението в царството на цветята.

Еделвайсът, с природно име "Хоа", е най-напредналото цвете в еволюцията на цветята. Той нежно съчетава съвършенството с мощното творчество. Хоа живее най-високо от всички! От Хо - вашето Слънце - той сваля идеята за сътрудничество. На много планетни системи като вашата Хоа също е цар на цветята - най-благоприятното и могъщо цвете. Той съчетава в себе си всички цветове, цветя и добродетели, дарява природните нежни духове - елфите - с наслада неизразима. Хоа е за тях това, което е за вас Слънцето. Мнозина не знаят, че елфите виждат цветята като звезди. При това те самите са души на цветята. Множество ясновидци по планетите и звездите ги виждат.

Елфът на Хоа е наистина цар на цветята. Чрез най-висшето творение на физическата Вселена, човекът, и то най-вече чрез "царете" на човечеството, еделвайсът предава най-висшите идеи и импулси - тези за братство и сътрудничество по пътя към съвършенството. Истинските царе на човечеството са неизвестни, но се отличават по това, че имат бяла аура и живеят по планините. Земята още няма такива царе - има хора, които само от време на време изпълняват тази роля. Вие много рядко се качвате по върхове с еделвайси и обикновено ги късате, а това не може да го направи човек с бяла аура. Ако унищожаването на едно цвете е най-голямото престъпление

в природата, по-тежко от убийството на много животни, то откъсването на един еделвайс прекъсва токовете към всички растения и минерали, към всички метали вътре в човека и вън от него. И всичката сеч, и всички коситби, и цялото бране на цветя от всички туристи и оранжерии не са в състояние да намалят толкова много растителното и минералното богатство на една планета, както откъсването на един единствен еделвайс! При това се намалява и интензитетът на енергиите и информацията, предавани на тези природни царства. Понеже всяко цвете предава от една звезда, а Слънцето е главният препредавател, то единствената най-съвършена антена към Слънцето - еделвайсът - предава от цялата етерна Вселена!

Нежните послания на Хоа не са насочени само към хора, животни или растения. Те изпращат привет към всички йерархии и класове в трите Вселени и им казват: "Само през мен се минава към световите, подобни на Хо!" Цветята не само предават музика, информация и картини от съответните слънца, но и са основни врати за попадане на етерните им двойници. В етерната Вселена се пътува единствено чрез овладяване на обичта към растенията, а в палатите и дворците на етерните звезди се попада само чрез еделвайса. Пътвачите из етерната Вселена знаят начините за общуване с цветята - могат да разговарят с елфите и с ангелите, които стоят зад тях.

Много животи са ви необходими, за да насъберете в олтарите на етерното си тяло уханията и трептенията на всички цветя и цъфнали дървета! Така олтарите ви постепенно разцъфтяват и вече не им е необходимо природно въздействие отвън.

Но общуването с Хоу е нещо неизказано, изключително, потресаващо! Хоу - ангелите на еделвайса, чрез Хоа - елфа на еделвайса, могат да развият едновременно всичките ви олтари. Хоу работят над олтара ви хон, който се намира в областта на слънчевия сплит.

Неделя, през юли и август, в обеден слънчев час, при слънчев аспект с Меркурий, оплоден от

Луната и при хармонична Венера търсете контакт с Хоу. Гледайте с обич в някой еделвайс и кажете на елфа му:

"Хоа. Хоа, Хоа! Живото слънце на Пан ме изпраща при теб! Моля те, дай ми от твоята бяла етерна светлина, носеща съвършен живот. Свържи ме с ангелите Хоу - нашето етерно Слънце! И ще получиш от моя олтар хон милата зря на обичта, на най-чистата радост, най-светлото осияние!"

Ако сте сами и успеете да получите сила от Хоа, ще усетите радост и светло състояние в олтара си хон. Може и да забележите Хоа, който носи короната на етерния благодобел.

Тогава кажете - не гласно, а вътре в олтара си хон:

"Хоу, Хоу! Представи се пред мен, човека, от който получаваш обич! Низходи до нивото на моите сетива, за да обменим даровете си. Ето, аз те обливам с обич небесна, а ти ми покажи вратите към двореца на Хоуа, който, аз зная, се крие в недрата на Хо! Пусни ме там, заведи ме при Хоуа, за да ида и да му се поклоня. Привет!"

Ако се случи да ви пуснат, влезте в двореца на Хоуа с много искреност и много голямо смирение. Проявете обичта и почитта си към Царя на Панвселената. Той е наместник на самия Елма (Бащата и Майката на Ултравселената) в необятното царство на Великата Разумна Природа. Кажете му така:

"Велики царю Хоуа! Приеми чрез мене - човека с безсмъртна душа - един лъч от планетата Икло и ме осияй със силата на твоето природно слънце Хоу! Хлоя да те благослови и - мир на вашето царство!"

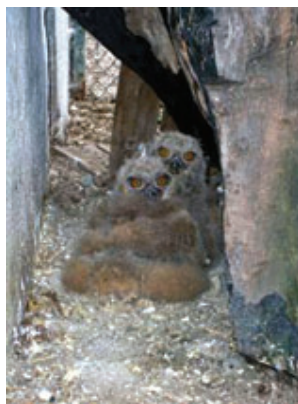
09.04.1984 г.
София - Изгрев

*Духове на стихията Вода (бел. рег.)

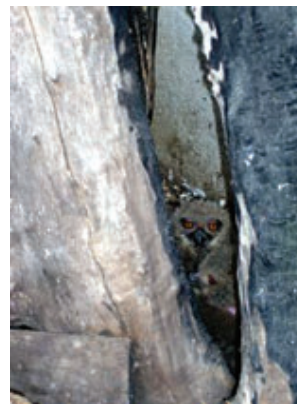
Излюпени бухали в Спасителния център в Стара Загора

За седми пореден път в Спасителния център за диви животни на Зелени Балкани се излюпиха бухали. Това стана в началото на януари, тази година. Малките са поколение на двойката възрастни птици, стационарни пациенти на Центъра. Те са с трайни увреждания, които не им позволяват да живеят самостоятелно в природата. Причина за ранното загнезждане на птиците са необичайно високите температури през декември и януари. Такава ранна дата е прецедент за 10-годишната размножителна кампания на Центъра. Обикновено малките се излюпват в края на март или началото на април, често след предхождащо неуспешно загнезждане. Всяка

година, след като бъдат отгледани, те се освобождават в подходящи за тях местообитания. Обикновено това е на територията на някой от парковете в България. Миналата го-

дина наши домакини бяха РИОСВ Враца и ПП Врачански Балкан, където пуснахме на свобода двата бухала, поколение 2006 на Центъра.

Тези действия са част от размножителната програма на Спасителния център, чиято идея е сформиранието на родителски двойки от защитени видове с трайни увреждания, създаване на поколения и освобождаването им в природата. Освен бухалите засега в програмата са включени още две двойки керкенеци (*Falco tinunculus*) и една двойка бешоопашати мишелови (*Buteo rufinus*). Предстои образуването и на други двойки през предстоящия размножителен сезон. Надяваме се той да бъде успешен за нас и нашите пациенти.

ЛЕВСКИ

Манастирът тесен за мойта душа е.
Кога човек дойде тук да се покае,
трябва да забрави греховния мир,
да бяга съблазни и да търси мир.
Мойта съвест инак днеска ми говори.
Това расо черно, що нося отгоре,
не ме помирява с тия небеса
и когато в храма дигна си гласа
химн да пея богу, да получа раят,
мисля, че той слуша тия, що ридаят
в тоя дол плачевни, живот нетърпим,
И мойта молитва се губи кат дим,
и господ сърдит си затуля ухото
на светата песен и херувикото.

Мисля, че вратата на небесний рай
накъде изглеждат никой ги не знай,
че не таз килия извожда нататък,
че из света шумен пътят е по-кратък,
че сълзите чисти, че вдовишкий плач,
че потът почтений на простий орач,
че благата дума, че правото дело,
че светата правда, изказана смело,
че ръката братска, без гордост, без вик
подадена скришно на някой клетник,
са много по-мили на господи вишни
от всичките химни и тропари лишни.

Мисля, че човекът, тук на тоя свят,
има един ближен, има един брат,
от кои се с клетва монахът отказа,
че цел по-висока Бог ни тук показва,
че не с това расо и не с таз брада
мога да отмахна някоя беда
от оня, що страда; мисля, че канонът
мъчно ще направи да замлъкне стонът;
че ближний ми има нужда не в молитва,
а в съвет и помощ, когато залитва;
мисля ази още, че овчарят същ
с овцете живее, на пек и на дъжд,
и че мойте братя търпят иго страшно,
а аз нямям нищо и че туй е грешно,
и че ще е харно да оставя веч
таз ограда тиха, от света далеч,
и да кажа тайно две-три думи нови
на онез, що влачат тежките окови.
Рече и излезе.

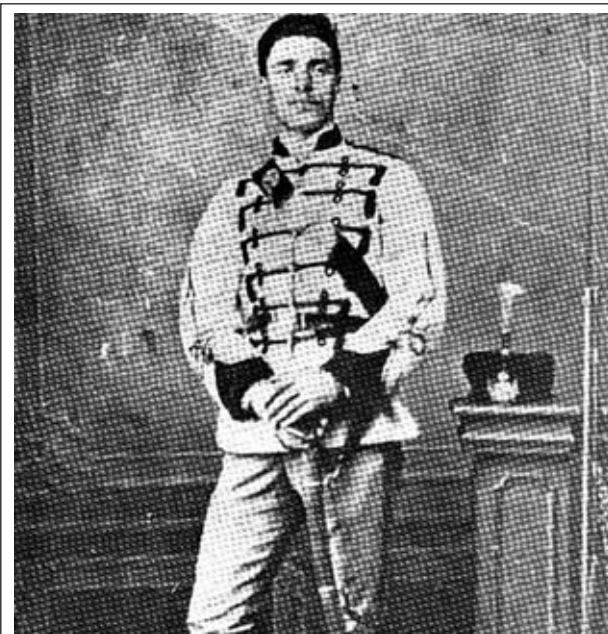
Девет годин той
скита се бездомен, без сън, без покой,
под вънкашност чужда и под име ново
и с сърце порасло и за кръст готово
на робите слепи в робската страна
и носи съзнание, крепост, светлина.
Думите му бяха и прости, и кратки,
пълни с упование и надежди сладки.

Говореше често за бунт, за борба,
кат за една ближна обща веселба,
часът на която беше неизвестен;
изпитваше кой е сърцат, сиреч честен,
участник да стане във подвига свят;
всяк един слушател беше му и брат.
В бъдещето тъмно той гледаше ясно.
Той любеше своето отечество красно.
Той беше скиталец и кат дете прост
и като отшелник живееше в пост.
Горите, полята познати му бяха;
всичките пътеки кракът му видяха,
пустинята знайше неговия глас,
хижата го знайше и на всеки час
вратата ѝ за него отворена беше.
Той се не боеше, под небето спеше,
ходеше замислен, самси, без другар.
Тая заран млад е, довечера стар,
одеве търговец, сега просяк дрипав,
кога беше нужно - хром и сляп, и клипав;
днес в селото глухо, утре в някой град
говореше тайно за ближний преврат,
за бунт, за свобода, за смъртта, за гробът,
и че време веч е да въстане робът;
че щастлив е оня, който дигне пръв
народното знаме и пролее кръв,
и че трябва твърдост, кураж, постоянство,
че страхът е подлост, гордостта - пиянство,
че равни сме всички в големия час -
той внасяше бодрост в народната сваяст.

И всякоя възраст, класа, пол, занятие
зимаше участие в това предприятие:
богатий с парите, сюрмахът с трудът,
момите с иглата, учений с умът,
а той беден, гол, бос, лишен от имотът,
за да е полезен дал си бе животът!

Той беше безстрашлив. Той беше готов
сто пъти да умре на кръста Христов,
да гори, кат Хуса или кат Симона
за правдата свята да мре под триона.
Смъртта бе за него приятел и брат,
зашил беше тайно в ръкава си яд,
на кръста му вярно оръжъе висеше,
за да бъде страшен, кога нужда беше.
Той не знайше отдиш, ни мир, нито сън,
обърнал се беше не дух, на огън.
Думата си цяла лейше в едно слово,
понявга чело си мръщеше сурово,
и там се четеше и укор, и гняв,
и душа упорна, и железен нрав.

Иван ВАЗОВ, из „Левски“,
„Епопея на забравените“

Левски, облечен в униформа, Букурещ, 1868 г.

НИЕ СМЕ ВЪВ ВРЕМЕТО...

Апостоле на свободата,
Апостоле на вечността,
завинаги звучат у нас словата:
"Ние сме във времето
и времето е в нас."

1. Вървиш през мраз
и дъжд и пек
- от град на град
от село в село -
по нашата Земя
тъй древна
и носиш в Божието слово,
свобода свещена
на хората в ума, в сърцата.
И гониш страх и мрак,
от векове стаен в душата.
И даваш сила, вяра
и надежда - светла, свята,
че време е дошло
България да заживее
в свободата.
2. Ти, Левски, верен син
на нашта Българска земя,
що носеше достойно
своя кръст - на Любовта,
на саможертва свидна
за народ, Отца,
един, самин застана,
спокоен, величав
пред Бога, пред смъртта.
Какви ли мисли си таил
във този час последен -
от твоята съдба определен?
За делото - докрай
несвършено,
за грешките, коварното
предателство,
за верните приятели,
за хората добри,
за техните души
разбудени,
за семето посято
във сърцата,
за изгрева на слънцето,
за свободата.
3. И казваме във този ден
на твоя Дух свещен:
Апостоле от вечността,
дано достойни българи растем
във Правдата, във Мъдростта,
през тези хаосни, разбунни
времена.
И тъй като сме ний във времето
и времето е в нас,
дано, Апостоле на свободата,
успеем да се влеем във новата
вълна
на вечното космично време
от мир, Любов и светлина,
която ще залее цялата Земя.
Светла ПАНАЙОТОВА, гр. Клукура

Пред портрета

Пита малкото дете:
"Кой е, майко, човекът на портрета
с русата коса и сините очи,
що така ме благо гледа?"

Нежно майката прихваща
свидната си рожба,
сяда и захваща
приказка да реди и нарежда.

"Туй е, сине мой и мил,
Васил, после Левски го нарекли.
Той безстрашен и смел е бил,
Апостол да бъде го зарекли.

Знаменосец бил е той,
комитети е създавал,
въстание подготвял,
ум и смелост е раздавал."

"О разбрах те, майко,
значи в пек и мраз
чичко Левски, майко,
е най-чист и светъл образ".

Екатерина СТАЕВА, Велинград

Лияна ФЕРОЛИ

Денят на мъченика на християнската вяра Св. Трифон /14 февруари по стар стил/ ни отвежда доста назад в нашата история. Същата тази, която е създадена с предназначение и която е довела прабългарите на Балканите, на мястото, където е имало тракийски огньове и мистерии, символизиращи безсмъртието на душата. На мястото, където почитаните хтонически и огриастични култове показвали, че човекът присъства вечно в разнообразието на природата и преди, и след смъртта. И това се персонифицирало чрез тракийския конник, чрез Дионисий, Орфей, Аполон.

Денят на Св. Трифон Зарезан ни връща назад във времето и в земите ни, където чрез ритуал, обред, песен и танц нашите предци са давали простор на гладната за посвещение човешка душа и са постигали трайно отношение между мига на земния живот и вечността на небесния.

С деня на лозарите, градинарите и кръчмарите - 14 февруари - българският народен календар възвестява първия пролетен празник, а неговият патрон Трифон Зарезан има своя прототип, своя предшественик и това е тракийският бог на виното и веселието Дионисий. Според някои изследователи, Дионис е **СЪЗДАТЕЛ НА СВЕТА И УПРАВЛЯВА РАЖДАНИЯТА**.

Дионис е бог на плодородието, виното, лозарството, музиката и драматическата поезия. Син на Зевс и Кадмовата дъщеря Самела, той е многоименен бог. Името му произлиза от Дия /Зевс/ и Ниса /планина в Тракия/. Неговото светилище - прорицалище, според Николай Овчаров, се намира на хълма Перперикон, край с. Перперек, недалече от Кърджали.

Според орфическото учение Дионис най-напред бил роден от Персефона под името Загрей. Подхождало му много и името на птицата Сабазий. Култовите му епитети Ленея /"изстискаващият соковите"/ и Лией /"освобождаващият от грижи"/ също му подходжали. А Бахх е латинското му име. Всички празници в негова чест - либералиите /Либерта е женското съответствие на името му/, Малките и Големите Дионисии продължавали няколко дни с буйни, гръмки култови песни за живота и страданията на Дионис. Накрая завършвали с огнени шествия, танци и пиршества.

Есхил казва в "Едони", фрагмент 76, че при появата на Дионис дворецът на Ликиург /царят на едоните/ е обладан от бога по невероятен начин: "Беснее домът, покривът лудува в чест на Бахх".

А тъй като Ликиург искал да спре боговдъхно-

ЕКСТАЗАТА - ПЪТ КЪМ БЕЗСМЪРТИЕТО

Орфеевото цвете

вените жени, басаридите, вакханките на Дионис и **ЖАРТА НА ЛИКУВАНЕТО** им, казва Софокъл в Антигона, той се озовал в божествените "скални окови" /яки лозови пръчки/. Нищо не можело да спре този атавистичен стремеж, да спре жаждата за освобождаване на духа от материята. Затова наричали бога на виното беснуващия Дионис, понеже създавал екзалтации и изтъпления, предизвикващи опиянение и вдъхновение. Поклонниците му, стигащи до екстаз, водещ до сън, отдавали това на сълзите на Зевс и на неговата флейта.

Тази загадъчна за нас висша теургия на прадедите ни, това магическо действие за връзка с висшите сили е имало изключително екстатичен и свещен характер. Едни от помощните средства за този контакт с божествения свят били виното и опияняващия дим на растения като прочутото Орфеево цвете /силивряк/. Това цвете е истинска загадка за науката, неразрешена и до днес, тъй като може да бъде съживено отново за живот дори от хербарий. Много често при неблагоприятни условия то прекарва по 33 месеца в състояние на анабиоза /мнима смърт/ и после пак се раззеленява. Расте в пукнатините на скалите, цъфти със фуниевидни цветчета през април и се среща само в България и много малко в Гърция. Находещо му в с. Дядовци, Ардинско, е защитен обект.

Нашата древна земя Тракия /Ряхава/ - в превод от финикийски означава етерно пространство - небесна твърд - даде идеята за екстазата като **ПЪТ НА БЕЗСМЪРТИЕТО** така, както Индия даде идеята за нирвана. На тази на-

ша твърд, осеяна със светилища, е изписана тайната на Битието с огнените думи на звездите, а нейните жреци са казвали, че небето и боговете са съществували преди Земята, че душите ни идват тук за кратко, преди да се завърнат у дома си. Затова древните ни жреци /мисти/, които са били тогавашните поети, не само прорицатели, чрез тайнствата и свещеностите, като чрез истинско творчество са търсили втория план на битието и един вид спасение от тавтологията на вечността и неумирането. В мига на пробудата /екстазата/ те са долавяли, иначе трудно уловимата, размерност между вибриращата материя и основната вибрация на Първопричината.

Тези, извършвани от тях, символни и антиномични действия, изобилстващи в Дионисизма и Орфизма, са целели предимно **КОНТАКТНОСТ С ВЪТРЕШНАТА СЪЩНОСТ НА МАТЕРИЯТА** чрез магичност и екстатика, те са овладявали материята, разкъсвали са завесата на ума и чрез един пророчески профетизъм са прониквали в тайната на времето, в лоното на Светия Дух, съзнанието на Бога вътре в човека. Затова сливането с Бога било всъщност сливане със своя собствен дух.

Според херметизма, познанието на Бога в материалния свят се осъществява чрез метода на наблюдението, в света на интелектуалното - чрез метода на съзерцанието, докато светът на Божественото се опознава само с откровението. А към него води екстазата. Но то се изживява само от избраници, които Бог изпраща, за да Го познаят. Екстазата е особено вътрешно състояние, наслада на духа, абсолютно блаженство, цялостност в Божественото съзнание.

А според индуското свещено учение **ВСЕКИ МОЖЕ ДА СТАНЕ БУДА** и в нашия дълбочинен Аз е заложено да не се задоволяваме с тривиалното и всичко, от което имаме нужда, отдавна е вече в нашето съзнание. Само е необходимо да го разпознаем. Но дилемата, дуалността Дух - материя не се разрешава, а просто се разтопява чрез "безсилното усилие" на съзерцанието и екстазата, това древно познание на нашите праотци, чрез което са стигнали до лъчистата слава на проявлението на Духа.

В будизма се казва, че нашето Първоначално лице е най-чистата Празнота и всеки път, когато погледнем в огледалото, ще виждаме единствено целия Космос. Остава да си го пожелаем, за да може един ден да се случи, защото Исус казва: "Искайте и ще ви се даде!" и "Бъдете свършени, както е свършен вашият Отец!"

ОПИТЪТ ДА БЪДЕ ЗАМЕНЕНА КИРИЛИЦАТА С ЛАТИНИЦА

Появиха се също така съобщения, че в Народното събрание още от началото на 90-те години има внесени три или четири проекта за Закон за българския език, но по този въпрос почти нищо не се чува или пише. Дори на страницата на Народното събрание в "Интернет", в раздела "Законопроекти", не се откриват съответни заглавия или текстове.

А такива закони за езика и имената в други страни съществуват, например в Германия, Австрия, Франция, САЩ и редица други. (Виж вестниците "24 часа" от 27.01.1999 г. - статия от Маргарита Лерова "Корнезов внася закон за чист език", вестник "Труд" от същата дата - редакционните материали "Предлагат глоби за чуждици в медиите" и "Депутатите да опазват от себе си българския език", вестник "Стандарт" от 03.02.1999 г. - статия от Анелия Башева "Уволнение за използване на чуждици" и в. "Монитор" от 22-24.05.1999 г. - статия от Лиляна Клисурова "Битката за родния език". За приемането на Закон за българския език се обявява и

проф. Стефан Брезински в интервю пред вестник "Литературен форум" - бр. 18 от 07-13.05.2002 г.)

На 27.02.2004 г. вестник "Труд" обяви, че "Емил Кошлуков щял да пише закон за чистотата на българския език", но прикани "жълтия бунтар" по-напред "ако му стиска" да седне и да съчини закон за чистотата на депутатския език". Че редица думи и изрази, "с които народните любимци общуват помежду си, са срам. И за езика, и за тези, дето са ги пратили в парламента". В отговор вестник "Нова Зора" от 25.05.2004 г. публикува статия под заглавие "Език свещен": "Да им верваме ли на плагнешките законотворци? (виж думата "кошлук")".

Закон за езика е приел и сеймът на Полша на 27.07.1999 г. Този закон следва логиката на вече известните такива и предвижда глоби до 2600 долара за ползване на чужди думи в официалните документи, в печата и на обществените места. (Виж вестник "Монитор" от 04.04.2002 г. - статията "Защо искат да се откажем от истори-

ята си" с автор Евгени Гиндев.)

Такъв закон е приел и румънският сенат през октомври 2002 г. и за неспазването му може да бъде наложена глоба до 1500 евро, равняващи се на 9 средни месечни заплати. (Известие на вестник "Sprachnachrichten" от 04.12.2002 г., орган на "Обединение Немски език" в Германия.)

От посочената по-горе публикация на вестник "Монитор" се вижда каква обърканост и несвързаност царят в позициите в научната сфера, както и между науката и законодателния ни орган, дори между университетите и Института по български език. Изказани са коренно противоположни мнения и като връх на всичко е декларирано: "Българският език не се нуждае от защита, тъй като не е заплашен, се казва в становището на Института по български език до парламентарната комисия по образованието и науката."

В същото време не се извършва контрол и не се изпълняват и малкото съществуващи законови разпоредби и изисквания за надписи на български език върху

етикети, стоки, реклами, надписи на обществени места, наименования на фирми и пр. Оказва се, че по отношение на "латинизацията" далеч сме надминали Македония и Сърбия. Колкото до туризма и табелите по улиците, няма открай време не сме уважили предостатъчно гостуващите у нас чужденци? В печата имаше дори предложения да променим имената на курортите си, защото това щяло да звучи по-добре на чуждестранните туристи. (Виж вестниците "24 часа" и "Труд" от 04.09.1999 г.) Изхождайки от правилата за взаимност, същото би следвало да прави и Западът по отношение на кирилицата, на което обаче същият със сигурност би погледнал със снизходително-иронична усмивка. Да не говорим за това, че в цитираните интервюта проф. Кронщайнер некоректно едва ли не противопоставя 200 милиона пишешци на латиница в Европа на 8 милиона българи, напълно пренебрегвайки другите най-малко още 250 милиона души, също пишешци на кирилица.

14 февруари - ден на лозаря

Ой, лозе, лозе с грозде червено и огнено вино

Екатерина СТАЕВА

Най-ранният пролетен празник, посветен на труда, е денят на лозаря. Църковният празник на Свети Трифон, пазач на лозята, се празнува на 1 февруари. Поради това, че при нашите

природни условия зарязването на лозите тогава крие рискове от измръзване на растенията, лозарите почитат своя ден в средата на месеца.

От този ден със символичното зарязване на лозите започват делници, изпълнени с много труд по тяхното отглеждане. Ритуалите, изпълнявани на празника, приканват лозниците да се отрупат с гроздове, а бъчвите да се напълнят с искрящо, огнено вино. Има искрени пожелания за здраве и ползотворен труд, за щедра и благодатна година.

Празникът започва още по тъмно, рано сутринта. Стопанката омесва и опича пита и пълнена с ориз или булгур кокошка, напълва бъклицата с вино. Всичко това заедно с шишето светена вода от църквата тя слага в шарена вълнена торба. Преметнал я през рамо, стопанинът тръгва към лозето. Щом пристигне, се обръща към изгрева, прекръства се три пъти, отрязва пръчки от три корена и полива мястото с червено вино, светена вода и пепел, запазена от огнището на Бъдни вечер. Тези действия се придружават с благословия за здраве и берекет. Отрязаните пръчки се свиват на венчета, които се слагат на калпаците и бъклиците, а някои се отнасят къщи и се поставят на домашната икона. Слез зарязване мъжете се събират на обща трапеза в лозята, придружена от песни и хора.

В много райони на страната, преди да започнат веселбата, избират цар на лозята - Трифон. Той трябва да бъде известен лозар, добър стопанин или човек с късмет, за да има богат берекет през царуването му. Царят зарязва, полива с вино от бъклицата и благославя: "Колкото капки, толкова коля грозде" или "На всяка лозя по шиник", след което всички тръгват към селото. Царят е носен на рамене от другите мъже или качен на каруца. В селото шествието обикаля по домовете. Домакините черпят първо царя, а после и другите с вино, налято в бакърено котле. Честването завършва с угощение в дома на царя.

Честит да бъде празникът на всички лозари и винари и техните поддръжници!

ПОПРАВКА

В брой 4 (65) на в. "Родово имение", на стр. 16, в средната колонка, в стиха на Тодор Лирков първата дума е ДИНАМИКА, а не "движение". Авторът - Невяна Константинова Керемедчиева се извинява на поета и на читателите за допуснатата грешка.

ТРИФОН ЗАРЕЗАН

Агроном Венко АЛЕКСАНДРОВ

ИСТОРИЯТА

Трифон живял през III-ти век. Още като младеж той се славел като лечител и на 17 години излекувал дъщерята на римския император Гордиян, с което си спечелил голяма слава. Но следващият император бил жесток човек и преследвал християните. Заповядал всички да бъдат изправени на съд. Сред тях бил и Трифон, който не се отрекъл от християнската си вяра и загинал като мъченик. Християнската църква го канонизира като Свети Трифон.

Свети мъченик Трифон

ЛЕГЕНДАТА

Във вилата на един тракийски благородник били засадени лози, които се считали като декоративни растения. Веднъж едно магаре влязло в градината на благородника и нагрязало няколко от лозите. Благородникът отпилсал лозите, като ги смятал за унищожени. Какво било обаче учудването му, когато на следващата година изгризаните от магарето лози родили най-много и най-хубавото грозде. Така едно магаре научило хората да режат лозите.

ОБИЧАЯТ

По християнския календар Трифонов ден е на 1 февруари, но по стара народна традиция се празнува от лозарите на 14 февруари, когато е началото на зарязването и то само в най-южните краища на страната. Лозарите, облечени празнично, сутринта рано се отправят към лозята, като носят множество домашни салтанати - бъклица с вино, шише с гроздова ракия, обреден хляб, печена или

варена кокошка, съдинка със светена вода, прибори, месали, секатор или косер за зарязване. Това е едно весело шествие от калабалък лозари на коне, магарета, каручки, пешаци и сюрии от дечурлига.

Всеки стопанин извършва зарязване в своето лозе. Обърнат на изток, той най-напред се прекръства и после зарязва, като полива лозите с вино и благославя за плодородие. От изрязаните пръчки се прави венец и се слага на главата. След това лозарите се събират и правят обща трапеза, като всеки взема курбан от казаните, приготвен специално за празника. Всяка година се избира и нов цар на лозята, който е стар и добър лозар. Окичват го с корона от лозови пръчки. Избраникът пръв отпива от бъклицата с вино и благославя: "Да е берекет, да има много поля с грозде, да прелива през праговете..." После започва голямото плюскане и надпиване и изобщо става един голям джумбуш. Празникът продължава късно по голяма икиндия, след което ортаклъкът на шествието се отправя обратно към селището, още по-весело от изпитото вино.

Вестникът се издава от Всенародно екологично движение "Родово имение"

Сайт на Българска Родна Партия
www.bg-rodna.org

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Атанас Панчев

Адрес на редакцията:
1172 София
КВ. "Дианабад"
ул. "Никола Габровски" N1
Хотел "Диана 1", ет. 6, ап. 62
тел.: 02/962-16-85
962-16-86, 962-16-87
e-mail: rodmenie@abv.bg
www.rodovo-imenie.org

Издателска Къща "Новата
Цивилизация" ЕООД - София
НВБ Банка "Биохим" - АД,
Централно управление - София
IBAN: BG63BACX96601031647309
BIC KOD: BACXBGSF

Отдел разпространение:
088/869 33 59

Предпечатна подготовка и печат:
"Сладко солено XXI век" ЕООД

Проектант на
главата на
вестника и
герба на БРП
художник
Христо Танев

Заместник главен редактор
Кръстанка Панчева

Редакционен колектив:
Рени Радева
Николай Кафтанджиев
Сергей Инджов

ISSN-1312-7063

Вече излезе на книжния пазар
Вдванадесетата книга от
„Библиотека Анастасия“ на Из-
дателска къща „Новата цивили-
зация“ - „ОРФЕЙ И ЦВЕТЯТА“
- нов жанр в литературата -
„ентаз“, създаден от извест-
ния поет и писател Никола
Гигов, автор на „КОСМОС ОТ
МЪКА И ПЕСЕН“

Може да поръчате книгата на телефони:
02/962 16 87, 088/869 33 59, както и на
e-mail: rodmenie@abv.bg